N:r 1. 14. Årg. 1 Januari 1909. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 53.

Innehåll: Anmälan. — Framåt. — Jesusnamnet och korsets tecken. — Tagen bort stenen. — Ett innehållsrikt kort tal. — Brefafdelningen. — Förändringarna i Peking. — Från andra missioner.

Anmälan.

Sinims Land,

missionsblad för Svenska missionen i Kina,

anmäles härmed till prenumeration för 1909. Tidningen, som utgifves 2:ne gånger i månaden, den 1 och 15, kommer att i likhet med föregående år innehålla *kortare uppbyggelsestycken* af goda författare, *artiklar om missionen* af de bästa kännare på missionsområdet, *underrättelser från vårt missionsfält,* såsom *uppsatser, teckningar af infödda kristna kinesers lif och verksamhet, bref, axplock, notiser, illustrationer* och *berättelser,* samt *kortare meddelanden från andra missioner* och *nyheter från det stora världsmissionsfältet.*

Tidningens pris blir oförändradt, nämligen 1 kr. 35 för helt år och 75 öre för halft år, då prenumerationen sker på posten.

Från Shanghai (i hörnet till vänster svenska konsulatet).

Prenumerantsamlare erhålla hvart 6:e ex. gratis, när de insända rekvisition direkt till redaktionen, som då betalar postportot. När mindre än 5 ex. tagas, bör prenumerationen ske på posten.

Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar »Sinims Land» kr. 2: 40.

Profnummer sändas på begäran. Adr.: 8 Malmtorgsgatan, Stockholm C.

* * *

Då nu anmälan om Sinims Lands 14:e årgång utsändes, sker detta under bön till Gud, att han må täckas så välsigna tidningen, att den må föra något med sig från honom till hvarje hem, hvari den vinner ingång under det kommande året. Som dess läsare veta, vill Sinims Land uppmuntra Guds barn till ett fullare emottagande af den outsägliga nåds rikedom, som Gud skänkt oss uti Jesus Kristus, »att vi skulle vara hans härlighet till pris», och därigenom uppväcka dem till mera intresse, mera bön, mera ifver och utgifvande för dem, som ännu icke hafva hört det glada budskapet om försoning och

frid genom Jesus Kristus, vår Herre. På samma gång vi önska få betona, att det verkliga och förblifvande intresset uppkommer på detta sätt, bedja vi äfven få framhålla, att för missionsintressets sunda utveckling är det alldeles nödvändigt att lära känna förhållandena på missionsfältet så mycket som möjligt och fördenskull flitigt studera de underrättelser, som missionärerna hemsända. Därigenom kunna vi så att säga lefva med dem i deras arbete och få då många tacksägelse- och böneämnen att bära fram till vår Gud angående verksamheten. Det blir då icke endast en och annan sak, som intresserar oss, utan allt, som angår arbetet, får betydelse för oss. Vi tillåta oss därför att rikta den uppmaningen till våra vänner att flitigt studera Sinims Land. Om I gören detta, skolen I finna, att den gifver eder mycket, och såsom en följd däraf skolen I säkert få många dyrbara stunder med Herren i tacksägelse och bön. På detta sätt skall också *Sinims Land* blifva eder kär och alltid vara välkommen till eder.

»Jämnen en väg för folket, gören väg, gören väg, uppresen ett banér för folken». Ja, »I, som anropen Herrens namn, gifven eder ingen ro! Och lämnen honom ingen ro!»

Stockholm i dec. 1908.

Redaktionen.

Framåt!

Framåt, min själ, med kraft!

Vare detta vårt lösensord, kära missionsvänner, för det nya året.

Framåt till djupare insikt uti Herrens ord, ty, »när detta upplåtes, gifver det ljus och gör de enfaldiga visa». »Det vederkvicker själen», »fröjdar hjärtat» och »upplyser ögonen». »Det är kostligare än guld och finaste guld, ja, det är sötare än honung och honungskaka».

Framåt till att förstå det hopp, »hvartill han kallat oss, och hvilken rikedomen är af hans arfs härlighet ibland de heliga, och huru öfversvinneligt stor hans makt är med afseende på oss som tro efter hans mäktiga krafts verkan».

Framåt till att rotas och grundas i kärlek, att vi tillika med alla heliga tillfullo förmå fatta, »hvad bredden och längden och djupet och höjden är, och känna Kristi kärlek, som öfvergår kunskapen, på det vi må varda uppfyllda intill all Guds fullhet.»

Framåt i tron, i den »beprövade tro, som skall befinnas mycket dyrbarare än det förgängliga guld, som pröfvas i eld, till lof, ära och pris vid Jesu Kristi uppenbarelse».

Framåt i helgelse, »att hela vår varelse och hela vår ande, själ och kropp må varda behållna ostraffliga vid vår Herre Jesu Kristi tillkommelse».

Framåt till en fullare glädje i Gud. »Glädjens att edra namn äro skrifna i himmelen.» »Detta har jag talat till eder, att min glädje må förblifva i eder och eder glädje varda fullkommen.»

Framåt i tacksägelse. »De skola tacka Herren för hans nåd och för hans under med människors barn och offra tacksägelsens offer och förkunna hans verk med jubel.»

Framåt i bön och förbön. »Ty eder har Herren utvalt, att I skolen vara hans tjänare, till att stå inför hans ansikte, tjäna honom och antända hans rökverk.»

Framåt till helig tjänst, att vara »faste, orubblige och öfverflödande i Herrens verk alltid». »Tjänen Herren med glädje!»

Framåt i Herrens kraft till att vara hans vittnen allt intill jordens yttersta gränser.

Framåt, jagande »mot måle tefter den segerlön, som förehålles af Guds kallelse ofvanefter i Kristus Jesus.»

Framåt, framåt från kraft till kraft och från klarhet till klarhet!

Jesusnamnet och korsets tecken.

Framför oss upplåtes en stor och hemlighetsfull port, och vi träda in på ett för oss okändt område. Ingen kan blifva efter. Oemotståndligt föras vi alla framåt, och bakom oss tillsluter sig porten till det förgångna. Vi hafva ingen makt att hålla detta kvar.

Väl oss, om vi höra till dem, till hvilka det kan sägas: »Herren välsigne din utgång», om »Lammets blod har vårt dörrträ' tecknat», om det kan sägas om oss, att »våra gärningar äro gjorda i Gud»! Väl oss, om vi under år, som gått, lärt känna *honom,* som står öfver tiden, den evige, oföränderlige Guden, om vi lärt känna honom såsom vår frälsnings Gud på samma gång som vår Fader, om vi erfarit hans trofasthet!

Då höra vi till dem, till hvilka det vid ingången till det nya året kan sägas: »Herren välsigne din ingång!» Då är *Jesusnamnet* det namn, som står tecknadt *på det nya året,* detta må för oss te sig mörkt eller ljust. Och betrakta vi hvarje dag såsom hans egendom, icke vår, då blifva vi rädda om hvarje flyende ögonblick. Då betrakta vi tiden såsom ett oss anförtrodt pund. Och då äro vi villiga både att *draga framåt,* när Herren genom moln- och eldstodens höjande gifver detta tillkänna, och att *stå stilla,* när detta blir oss anbefalldt.

Se vi vidare *oss själfva* såsom *tecknade med Jesusnamnet* till ett insegel på att vi äro hans, hur angelägna blifva vi icke då att, hvar vi äro, vara såsom »lefvande bref», som förkunna vår Herres lof!

Ja, se vi Jesusnamnet tecknadt både på tiden och oss själfva, hur trygga kunna vi icke då vara i medvetandet, att allt, som kommer, få vi taga ur hans hand, som lofvat att vara när de sina alla dagar intill världens ände, och åt hvilken all makt är gifven i himmel och på jord!

Men om det nya året är tecknadt med Jesusnamnet, så är det också tecknadt med *korsets tecken.* Och står Jesusnamnet inskrifvet på vår panna, så står där äfven korsets tecken. Det berättas om den romerske kejsaren, Konstantin, att han en gång i en syn tyckte sig se en fana sänka sig ned från himmelen, märkt med ett kors, som bar denna inskrift: »*I detta tecken skall du segra.*» Och detta, så berättas det, gjorde på den hedniske fursten ett så djupt intryck, att han omvände sig till kristendomen. Ty i korset såg han en symbol af den korsfäste Kristus,

hvars parti intill den dagen allestädes varit förföljdt. Må samma syn vid ingången till det nya året te sig lefvande »äfven för våra hjärtan, så att det också till oss heter: »I korsets tecken skall du segra.»

Det är icke genom våra egna ansträngningar, som vi vinna seger öfver synden och våra andliga fiender och icke heller genom våra ansträngningar, som missionen föres framåt. Nej, det är endast i den på korset blödande Frälsarens namn, som vi vinna seger både på det ena och det andra området. Men korset är en bild af lidandet, och af naturen äro vi lidandesskygga. Vi behöfva därför nåd af all nåds Gud för att blifva verkligen villiga att påtaga oss korsets tecken. Men blir det vår själs djupaste begär att bära korset i Jesu efterföljd, ja, att vara med honom korsfästa, då skola vi ock med honom likgestaltas till en lika död och till ett lika lif, då skola vi villigt gå in i den lidandeskamp för människosjälar, som utmärkte vår Frälsare, då skola vi af honom undfå alltmer af hans prästerliga sinne, som på sitt hjärta bar världens synd och nöd, ja, då skola vi blifva villiga att för hans skull »mista vårt lif».

Och där så blir, där skall det blifva frukt för Guds rike både i hemlandet och i hednavärlden. Ty »om hvetekornet icke faller i jorden och dör, så förblifver det allena, men *om det dör, så bär det mycken frukt*».

Herren gifve för sitt namns skull, att så må ske med hvar och en af oss! Amen.

"Tagen bort stenen!"

Dessa ord hafva under den sista tiden åter och åter ljudit inom våra församlingar. Vid mr Goforths möten i *Tjy-o* för fördjupande af det andliga lifvet utgjorde dessa ord en bland hans texter och voro då medel till mycken själfrannsakning, syndabekännelse och åtföljande upprättelse. Så förde våra bröder, som voro där, med sig intrycken, dit de kommo, och påverkade andra.

Ja, Gud är dessa dagar verksam ibland oss. Vi se Andens verkningar och fröjdas öfver Brudgummens röst. Här i *Jyinn-tjöng* hade vi ett välsignadt höstmissionsmöte den 18:e och 19:e oktober. Inga framstående talare voro närvarande, men Gud begagnade sig af de redskap, som voro tillhands. Evangelisten på platsen, unge *Sji*, talade med mycken frimodighet och kraft öfver orden: »Uppfyllens med Anden» och framhöll särskildt, hvad som står hindrande i vägen. Seminarieeleverna *Sjie* och *Djing* talade om »de fyra små på jorden» (myrorna, kaninerna, gräshopporna och ödlan), Ordspr. 30: 24—28 och om »*hinder för bönhörelse*». Med verklig fröjd, uppbyggelse och tacksamhet till Gud lyssnade vi till deras evangeliska, af kärlek till Herren framburna vittnesbörd.

Båda dagarnes s. k. helgelsemöten, då tillfälle gafs att såväl inför Gud som människor bekänna synd, som låg hindrande i vägen, leddes med mycken takt och vishet af broder Axel Hahne.

Mycket kom i dagen, som legat hindrande för frid, för växande i nåden, för bekännande af Herrens namn, för kraft och seger öfver synden o. s. v. Gud vet ju bästa tiden för dylika andliga reningsprocesser. Det fordras varsam hand att leda en dylik rörelse, på det den ej må blifva till skada i stället för till välsignelse. Men »domen måste börja på Guds hus», och hvad oss här beträffar, äro vi tacksamma för hvad vi dessa dagar genomlefvat.

Fem män och tre kvinnor upptogos genom dopet uti församlingen. Två af kvinnorna aftogo samtidigt sina fotbandager (den tredje hade för längesedan så gjort). Bland de döpte var den 70-årige gamle herr Li, lärare i kinesiska språket i seminariet. Då han aflade sitt vittnesbörd inför församlingen, yttrade han bland annat: »I somras var jag mycket sjuk. Alla trodde, jag skulle dö, men jag dog dock icke. Nu är jag riktigt död, men jag lefver dock!» Det är dyrbart höra ett sådant vittnesbörd af en gammal konfucianist.

Tolf förhoppningsfulla forskare antecknade sina namn. Få vi lefva till ett annat år, hoppas vi, flertalet af dem skola hafva mognat, om de fortfarande förblifva i vinträdet.

August Berg.

Ett innehållsrikt kort tal.

På ett möte i Richmond, föranstaltadt af ledarne för »Missionsrörelsen bland lekmän» (se sid. 130, årg. 13), blef direktören för ett oljebolag, en herr Breil, uppmanad att tala Han reste sig och sade: »Bröder, jag har aldrig i mitt lif hållit ett tal och kan icke heller nu hålla något. Men om broder Willingham (sekreteraren för ett missionssällskap i Texas) vill skicka ut tio nya missionärer till Kina, så kan han skicka räkningen till mig.»

Tungchow-fu den 4 nov. 1908.

I Herren älskade missionsvänner.

Nåd och frid!

För snart tre veckor sedan eller den 10—14 okt. firade vi vårt höstmissionsmöte i Hancheng. Säkert minnas några af eder, att vi vid vårmötet med evangelii not omslöto en liten hop fiskar, och att vi tillropade eder att genom bön hjälpa oss att draga den i land. Gud ske lof, äfven detta notdrag gaf oss en uppmuntrande fångst! Elfva personer, 4 kvinnor och 7 män, blefvo på tisdagen den 12 okt. genom dopet upptagna i vår församling. En aflälling, som vändt åter till Herren, blef ock på nytt införlifvad med församlingen. Glädjen var som vanligt vid sådana tillfällen stor, och lofvets och tacksägelsens ljud var förnimbart öfverallt, där våra omkring 140 gäster voro inkvarterade.

Men det rådde också gråt och bekännelse af synd. Tre af våra evangelister kommo direkt från missionär Goforth's af Gud rikt välsignade konferens i Tjyo tre dagsresor från Hancheng. Hans konferens, hvarf äfven jag och broder Högman hade glädjen deltaga, afsåg fördjupandet af de kristnas andliga lif, i synnerhet de ledandes, och gick särskildt ut på att draga fram i ljuset fördolda eller icke bekända synder. Få, om ens någon af de närvarande, kunde undgå att därifrån mottaga djupa intryck. Särskildt en af våra evangelister, som varit känd öfver hela vårt distrikt för sin glädje i Herren, berättade hos oss vid en gudstjänst, som han ledde, att han varit i Tjyo och förlorat sin glädje. »Jag har icke», sade

han och brast i gråt, »haft en enda glad dag sedan dess.» »Först nu», fortsatte han, »ser jag, att jag ej varit en sådan kristen, som jag bort vara». När hans under tårar afgifna anförande var slut, följde en stunds allmän syndabekännelse inför Herren, då en hvar uppfordrades att göra upp sin räkning och förnya sitt förbund med Gud. Helt säkert skall mången alltid minnas den stunden.

På mötet befann sig en man, som genom sin sällsynta uppmärksamhet mer än de andra blef af oss bemärkt. Han var på samma gång farmare, doktor och apotekare och kom från bergsbygden norr om Hancheng. Aldrig förr hade han upplefvat sådant, som han under dessa dagar såg och hörde. Aldrig skall han heller, därom är jag viss, glömma det. Han hade genom ett Mattei evangelium, som våra kolportörer sålt i hans hembygd, lärt känna vägen från krubban till korset och hade enkom för att lära känna oss och vår lära anländt till Hancheng redan 6 veckor före missionsmötet. Jag var emellertid då ute på en missionsresa. Han köpte sig då ett ex. af Nya Testamentet, genomläste det tre gånger på tre veckor och begynte sedan predika för sin omgifning.

Vid mötets slut, då han hörde, att jag gjorde mig redo att resa till Ho-iangs missionsmöte, kom han och sade: »Nu har jag lärt mig dopets betydelse och ber att få följa med till Ho-iang för att där bli döpt» Ledsen och missräknad blef han nog, när han fick till svar, att han först måste gå hem och rensa sitt hus från afgudar och allt vidskepligt, hvari han och hans familj varit insnärjda, och att jag sedan skulle anteckna honom som dopkandidat. Beslutsamt vände han dock om hem med den ofta upprepade bönen på sina läppar: »*Kom öfver och hjälp oss!*» Efter hemkomsten från den resa, på hvilken jag nu är stadd, är det ock min mening att snarast möjligt besöka hans hembygd. Någon lätt sak är det dock icke, ty mina oafvisliga plikter utomhus denna höst ha ej tillåtit mig att af 80 dagar tillbringa mer än 10 à 11 på stationen. Det säger sig också själft, att jag under dessa dagar var alldeles öfverlupen med arbete, så att jag sammanlagdt ej fick vistas mer än 5—6 timmar i stillhet i kretsen af mina kära. Icke klagar jag utan tackar Gud både för arbetskraft och arbetsglädje, men nog fruktar jag ibland, att min kära hustru skall duka under för bördan, ensam som hon varit hela denna höst med undantag af två veckor.

Hur är det, vänner? Bedjen I verkligen skördens Herre att utsända arbetare till *sin skörd* här? Och du, som beder, är *du* villig att bli sänd?

Den 18—20 okt. firades missionsmötet i Ho-iang. Äfven där var Herren nära och utdelade rik välsignelse. Äfven där hade vi glädjen att genom dopet få med församlingen införlifva nya medlemmar, 3 män och 3 kvinnor. Dock ännu behöfven I bedja mycket för Ho-iang.

Nu är jag på resa till Cheng-hsien, en ny stad, där vi i början af hösten lyckades hyra ett hus, som jag inredt till opieasyl och gatukapell. En af våra församlingsmedlemmar har jag sändt till staden Peh-shui för att äfven där öppna opieasyl. Mitt intresse och min hänförelse för denna verksamhet stiger för hvar dag, som går. Det är att märka, att af de 17, vi döpt i höst, voro 8 f. d. opiepatienter i våra asyler, medan 4 kommo från omvända opierökares hem. Därför har jag i höst öppnat asyler i tre nya städer och *håller på* att öppna asyler i ytterligare två städer, ehuru jag ännu saknar medel därtill. Jag kan dock ej betvifla, att Herren i mån af behof skall sända sådana. »På Herrens berg varder det försedt.»

Slutar nu med en innerlig bön, att de aflägsna städerna Cheng-hsien, Peh-shui och T-eguan uppe i bergsbygden må få bli inneslutna i edra förböner.

Med innerlig hälsning,

Eder i Herren förbundne, ringe broder
Robert Bergling.

* * *

Hoyang 31 okt. 1908.

Den månad, som nu ligger bakom oss, har varit mycket arbetsam, men en lycklig tid. Skolan har fått börja igen, med ett större elevantal än något föregående år. Visserligen är det ej så många ännu — 14 inalles — men man gläds dock, att antalet ökas med hvarje år. I midten af månaden hade vi vårt »stormöte» här, och vi tacka Gud för de bevis på hans Andes verkningar, som vi då sågo. Ordet utgick med kraft, och själar träffades däraf — ja, det var tvänne verkligt dyrbara dagar, sådana, som jag ej upplefvat förr i Hoyang. Särskildt högtidlig var den stund, då vi samlades omkring dopgrafven och med tack och förbön sågo sex af våra kära kineser med dopet besegla sin tro på lefvande Gud och sitt beslut att följa honom. Bland dessa 6 voro 3 härifrån staden, 1 från landet och 2 från annat håll, men sedan 1 $^1/_2$ år tillbaka anställda i vår tjänst. Vi tacka Gud för dem alla, men kanske allra mest för dem, som ha sina hem i denna stad, och som således på ett särskildt sätt ha tillfälle komma i beröring med denna lilla stads befolkning. Bed med oss, att de *hvar och en* må få nåd att »lysa för Jesus» och så bidraga till att skingra mörkret i denna stad!

Gud vare lof, det är så mycket, som tyder på, att ljusare tider stunda också för denna plats och dess omkrets. Vår evangelist kom igår hem från en marknadsplats 2 mil härifrån, där före honom ingen hade varit med vare sig det talade eller skrifna ordet. När han beskref sina erfarenheter från sitt 2 dagars besök på marknaden, sade han: »Det är en sådan märkbar skillnad nu mot blott för ett par år sedan. Fördomarna ha brutits ned, och de äro glada att höra och ifriga att köpa våra böcker. Tänk, jag hade med mig flera tiotal evangelier och traktater, och hvar enda en har jag sålt! Skolgossarna i den lilla byskolan lika väl som deras lärare kommo omkring mig och köpte mina böcker med begärlighet och hörde gärna på det, jag sökte förklara för dem.» — Var ej detta uppmuntrande?

Omkring ett halfår har en man från denna by brukat komma in ibland om söndagarne, och i slutet på sommaren hade han ock fått sin hustru med sig. Hon är en rätt ung och riktigt treflig kvinna, som från första stunden visat sig så öppen för sanningen, trots byfolket enligt hennes egen utsago gjort allt, de kunnat, för att skrämma henne för oss och vår lära. Nu kom hon till stormötet jämte sin man gående den långa vägen och stannade hos oss någon tid. Vi bedja och hoppas så innerligt, att Gud skall få helt uttaga dessa båda makar Oang ur mörkrets våld och göra dem »sig till ett lof» i den byn.

Herren hjälper underbart och låter oss få förnimma *sin kraft* i vår svaghet. Aldrig förr har jag väl så som detta sista året fått erfara, huru han bär våra bördor och ger nåd *dag för dag* i mån af behof. Dock känner jag ju, att det ej skulle kunna gå länge till så här. Både kropp och själ *behöfva* hvila, och det är jag ju ock viss på att Herren i trofasthet skall bereda, då hans tid är inne.

»*Allt* på ett ställe,
O, hvad det är godt!
Allt på *ett* ställe,
Både stort och smått.»

I Herren tacksamt tillgifna

Inez Bölling.

* * *

»Frågen mig om tillkommande ting, och låten mig hafva omsorgen om mina barn och mina händers verk.»

Dessa ord gaf mig Gud sista kvällen före min resa till Kina, och jag har hela tiden sedan dess fått erfara, huru han infriat sitt löfte och haft omsorg om sitt barn.

Sedan 1:a oktober är jag i Sinanhsien, den plats, som Herren utvalt för mig, och min önskan är att få stå här för hans räkning. De första dagarna voro mycket upptagna, först af att packa upp och sedan af tillredelserna för vårt stormöte för hösten, som skulle blifva lördagen och söndagen den 11:e och 12:e oktober. Underligt syntes oss, att det just nu började ett rätt ihållande regn, och vi voro färdiga fråga: hvarför? Broder R. Andersson kom från höstmötet i Iong-ning, och vi väntade äfven broder Stålhammar, som dock på grund af regnet blef förhindrad att komma. Lördagen kom, men som regnet fortfor, kommo inga mötesbesökare. I skymningen kommo dock några, och då vi på kvällen kommo samman till möte, kände vi ett stort behof af Guds särskilda närvaro. Söndagen lät Gud solen skina, hvilket möjliggjorde, att några flere kunde samlas med oss kring Guds ord. Kl. 7 på morgonen hölls morgonbön, ledd af en af våra kinesiska bröder. Kl. $^1/_2$ 10 f. m. höll broder R. Andersson bibelklass; därpå blef det dopförhör, hvarefter en kvinna döptes. Vi tackade Herren för den nåd, han gifvit vår syster att inför sina bekanta bekänna Herren och villigt lida för hans skull. Senare på f. m. talade två af våra kinesiska bröder. På e. m. samlades vi till Herrens nattvard, då Gud kom ibland oss rannsakande och dömande, och vi fingo ny orsak att tacka för blodets renande kraft. Äfven på kvällsmötet kändes det, huru Gud fortsatte sitt verk i sina barns hjärtan. Måndagen var meningen att samtala om församlingens angelägenheter, men på allas önskan uppsköts detta till tisdagen, och hela måndagen tillbringades i bön och Guds ords betraktande, då Gud fortfor att verka i mångas hjärtan. Tisdagen fortsattes med församlingsärenden och bön; och vi skola nog sent glömma den frälsningens fröjd, vi fingo erfara å tisdagskvällen. Vi tacka Gud för dessa dagar i stillhet inför hans ansikte och för den Helige Andes renande eld, som vi fingo erfara. Synder hafva bekänts och syndabördor aflyftats, och vi bedja Gud gifva sina barn nåd till att lefva ett nytt lif.

Våra hjärtan äro fyllda af tack till Gud för all hans nåd, men vi känna äfven ett djupt behof af eder förbön, att Gud må fortsätta sitt verk ibland oss, och att äfven de, som ej voro närvarande, må få del af samma välsignelse. *Bedjen och I skolen få!*

Sinanhsien den 16 oktober 1908.

Maria Hultkrantz.

* * *

Älskade missionsvänner!

Gud vare tack, som gifver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus. 1 Kor. 15:57.

Länge har jag önskat att få sända missionens vänner en hälsning från denna del af Herrens vingård. Vi ha just nu i dagarne haft vår kinesiska konferens här i Ishi, och då vi veta, att I dagligen med edra förböner följen oss i arbetet, ville jag nu i korthet omtala, hvad Herren gjort för oss under dessa dagar. I början syntes bara motgång möta oss. Väderleken var oss emot, det regnade oafbrutet i två hela dygn. Missionärerna, som skulle komma och taga del i mötet, uteblefvo alldeles.

Den första dagen, samlingsdagen, hade gått till ända, utan att en enda mötesbesökande infunnit sig. Det såg ut, som vi ej skulle få något möte alls. Men Herren visste, hvad han ville göra. Aldrig förr har någon af oss varit med om en så välsignad konferens i Kina. Fastän sent infunno sig de kära kinesiska vännerna ganska mangrant. De ledande i församlingen voro i sina hjärtan förberedda genom den konferens, som kort förut hållits i Jyntjöng och genom ett därpå följande väckelsemöte i Tjy-o.

Första mötesdagen.

Morgonbönen leddes af Axel. Text 1 Joh. 1. Många varma böner om välsignelse uppsändes till nådens tron. Förmiddagens predikan hölls af en medlem i församlingen, för närvarande elev i bibelskolan i Jyntjöng. Mötet var mycket anderikt och varmt. Ämne: »Köttets begärelse och Andens begärelse». På eftermiddagen predikade männen på stadens gator och kvinnorna gjorde husbesök. Senare på eftermiddagen hölls bibelklass för kvinnorna hos Agnes F. På kvällen hade vi vittnesbörds- och väckelsemöte under ledning af Axel. Text: »Jag har något litet emot dig.» Guds Ande var kraftigt närvarande: mycken nöd och syndabekännelse. Vår evangelist, Djang, stod upp och under tårar bad en af sina medarbetare om förlåtelse för att han lefvat i ofrid med honom. Han sade bland annat: »Huru skall Guds verk kunna gå framåt, om vi, som äro hans tjänare, lefva i ofrid med hvarandra. Inför Gud och inför mina bröder och systrar ber jag dig om förlåtelse.» Därpå vände han sig mot den förolämpade brodern och bugade sig djupt för honom. Denne i sin tur stod upp och bugade sig för Djang och bad honom om förlåtelse, och så blef allt godt.

Ännu en, som bekände sina synder, var vår kock. Han sade: »Jag har ett stolt lynne. Ibland blir jag så förargad och vresig, och hur jag än försöker att behärska mig, misslyckas jag allt som oftast. Nu vill jag dock med Guds hjälp börja att lefva mera helt för Herren. Bed för eder ringe broder!»

En annan af evangelisterna bekände, att det var hans skuld, att hans familj ej var omvänd, emedan han lefvat kallsinnigt och slarfvigt. Nu önskade han af hela sitt hjärta att få lefva helt för Gud. Han bad om för-

bön. Detta endast några få exempel. Rop och suckan öfverallt. Mötet räckte omkring tre timmar. Guds Ande var mäktigt närvarande.

Andra mötesdagen.

Bönemötet leddes af broder Andrew E. Text: »Jag skall öppna himmelens fönster.» Ett mycket varmt bönemöte. Många innerliga böner, fulla af lof och pris för undfången nåd, uppsändes, men mest framträdande var äfven nu syndebekännelse och ånger öfver ett kallt och slött lif.

Kl. $^1/_2$ 11 f. m. församlingsmöte och pröfning af dopkandidater. Sex af dessa antogos, 4 kvinnor och 2 män.

På middagen predikan af evangelisten Djang Tun-si öfver ämnet: »Evangelii lön». Han manade kraftigt sina medsyskon att lämna sig helt åt Herren. Han sade: »Herren behöfver hela hjärtat för att kunna utföra sitt verk genom oss.» — »Vi behöfva den Helige Ande. Utan hans kraft har vårt arbete inför Gud intet värde.»

Därefter talade vår unge evangelist Leu Jang-tsaj. Ett kort men kraftigt föredrag. Hans ämne var bönen. 1:o Huru man skall bedja, 2:o När man skall bedja samt 3:o Hinder för bönen.

Kl. 3 e. m. möte för dopkandidaterna. Inför de närvarande aflade dessa sin bekännelse. Trosbekännelsen och tio Guds bud upplästes. Alla sex svarade högt och frimodigt på de frågor, som ställdes till dem. Därefter förrättades dopet inför en stor skara åskådare. Ack, om jag kunde måla denna härliga tafla för eder, kära medarbetare. På högra sidan närmast dopgrafven stå ett tjugutal skolflickor; bakom dem en mängd kvinnor och barn; på vänstra sidan skolgossarne och bakom dem en skara män. En sång sjunges, och Axel stiger ned i vattnet. Stor tystnad råder, under det diakonen så läser upp namnen. En och en stiga de ned i dopgrafven. Efter dopet samlas vi åter i kapellet. Här välkomnas de nydöpta i församlingen. Det tillgår på följande sätt: De troende resa sig upp. Alla på en gång buga de sig för de nydöpta med hälsningen: Frid vare eder!

De nydöpta voro: »skolmamman» i Agnes' skola, en af de äldre skolflickorna, vår barnjungfru samt en kvinna härifrån staden, en medelålders man från en by $^1/_2$ mil härifrån samt vår kock, en yngling på tjugu år. Det var han, som dagen förut bekände sitt vresiga lynne. Han är en af våra förra skolgossar; har nu varit i vår tjänst i tre år. Han har älskat Jesus från barnaåren. Vi tycka mycket om honom. Glad och lycklig är han och vittnar gärna för sina jämnåriga om sin Frälsare. Gud välsigne honom. Sedan de nydöpta blifvit välkomnade firades Herrens nattvard.

På kvällen predikades öfver: »Behållen hvad I hafven, till dess jag kommer». Äfven då mycken bön om Andens kraft att kunna lefva ett nytt lif, mycken ånger och syndabekännelse. Låt mig här nämna några exempel.

Bokförsäljaren Gå stod upp och bekände, att när han och hans kamrat, Fann, voro ute och sålde böcker, så hände det ibland, att de endast gingo ut en stund på morgonen men sedan lågo inne i härbärget och latade sig den öfriga delen af dagen. Han ångrade djupt detta beteende, bad Gud om förlåtelse samt kraft till ett nytt lif. Gå är en mycket snäll och varm kristen, men själafienden har många sätt att bringa Guds barn på fall.

Yngste brodern till Djangs dotter Manao, lärarinnan i Ishi flickskola, stod upp och omtalade under tårar att han vandrat i synden långt bort från Herren, som han i hemmet lärt sig älska och lyda. Han sade: »Jag har gått så långt på fördärfvets väg, som det är möjligt att gå». Under uppräknande af Tio Guds bud sade han: »Det har jag syndat emot, och det har jag syndat emot. Det fanns ej en synd, som jag var rädd för. Spelat har jag gjort, rökt har jag gjort (ej opium). Till slut gick det så långt, att jag blef utesluten från skolan.» Jag kan ej säga, hvad jag kände för den älskade gossen, där han stod inför Gud och församlingen och under tårar bekände sina synder. Mina tankar gingo tillbaka till den tiden, då han brukade vara här och leka med våra gossar. Han var alltid så snäll och rar och sin mammas ögonsten. Tack och pris, nu är han återfunnen. Han är en mycket begåfvad gosse. Han önskar nu få använda sitt lif och sina krafter för Herren. Bed mycket för honom, att han må bli beståndande.

Många flera bekände sina synder. Öfverallt i kapellet hördes gråt och suckan öfver synden. Ack, hvilket möte! Vi kände, att det var början till väckelsen, som vi så länge ropat till Herren om. Det var tid att sluta, men ingen ville bryta upp. Min man föreslog, att, om några kunde stanna kvar, vi skulle fortsätta nästa dag. (Våra konferenser bruka i regel ej räcka mer än två dagar). Ett tjugutal reste sig och tillkännagåfvo, att de ville stanna, men följande dag, då vi samlades, saknades ej många. Så fingo vi än en dag sitta ned vid Mästarens fötter. Flera möten pågingo under dagen. Ämnena voro på f. m.: Liknelsen om himmelriket, på e. m.: Jesu kärlek till syndare samt »Behållen eder i Guds kärlek». Äfvenså hölls gatupredikan och bönemöte för kvinnorna. Under mötena talades tröstens ord till de bekymrade och påpekades flera bibelställen, huru Jesus behandlade uppriktigt sökande själar, därpå frågades, om någon önskade förbön. Tre män och två kvinnor reste sig. Mannen till den ena af kvinnorna stod sedan upp och tackade Herren för svar på tre års förböner.

Bedjen för alla dessa, att Andens verk må fortgå i deras hjärtan! Bedjen äfven för oss!

Axel förenar sig med mig i många varma hälsningar till eder.

Ishi d. $^{14}/_{10}$ 08.

I Jesus tillgifna
Anna Hahne.

* * *

Skolarbetet i Haichow.

För att tillmötesgå föräldrars önskan började höstterminen i år tidigare än vanligt. Efter vår hemkomst från en synnerligen angenäm och stärkande sommarvistelse i den svala luften på det härliga *Huashan* eller Blomsterberget, började skolan åter den 26 aug. Blott 18 gossar hafva infunnit sig och på de öfriga 10 få vi nog ännu vänta en eller annan vecka. Hvad angår några af gossarna är sjukdom ett hinder, men i de flesta fall är fattigdom och — girighet hos föräldrarna — de rätta orsakerna. Just nu lämna fälten landtmännen en ymnig bomullsskörd, »de glänsa som snö». Och i st. för att hyra extra arbetshjälp behållas gossarna hemma från skolan för att plocka bomullstussarna af buskarna och för att hjälpa till vid den nu förestående hvetesådden. I år har kejserligt edikt utkommit angående obligatorisk skol-

gång, men innan det kommer att förverkligas — i våra norra provinser i synnerhet — hinna säkert både ett och tjugo år försvinna. Hvad som smärtar oss är, att en del välmående församlingsmedlemmar ändå behålla sina barn hemma. Men också äro andra så ytterst fattiga, att de ej kunna undvara gossarnas hjälp i landtbruket. Vi ha nu svenska skolbord färdiga för att kunna mottaga 36 elever. Möjligen komma det oaktadt platserna att bli otillräckliga nästk. vårtermin. Herren, som underbart bistått oss i arbetet »allt härintill», skall ej heller nu svika oss. Min privatlärare, herr *Uei*, gifver i år nästan all sin tid åt skolan. Förste läraren, unge herr *Ts'ao*, är nitisk, värdig och tillgänglig för gossarna som vanligt samt mån om sin Frälsares ära. I söndags ledde han mötena i kapellet i staden, för att två af evangelisterna och jag skulle kunna gå ut på landet och leda möten i tre byar, där troende bo. En af dessa är belägen 35 *li* eller 17 km från staden. Bedjen, dyra vänner, för oss tre lärare, att Herrens Helige Ande må i allt få göra oss till föredömen för de unga, att genom oss många af dem i tidiga år må vinnas åt Jesus.

Ringe medarbetaren
C. Henrik Tjäder.
Haichow i sept. 1908.

* * *

För våra små Kinavänner.

På en bänk ute i en trädgård satt en gång en liten flicka. Hon åt på en smörgås, och några smulor föllo därvid på marken. Genast kom en liten fågel och plockade i sig smulorna. Ett gladt leende spred sig öfver den lillas ansikte, och så sjöng hon halfhögt, i det hon kärleksfullt såg på fågeln:

»Han sörjer för dig,
Och han sörjer för mig.»

Fågeln flög sedan sin väg, prisande Gud med sitt glada kvitter.

Uttrycket i den lilla flickans ansikte förändrades och antog ett drag af djupt allvar, i det hon vände sig till modern, som med sin stickning satt bredvid henne, och frågade: »Mamma, bryr sig icke Gud om hedningarne, eftersom de icke få bröd liksom vi och fåglarna?»

»Jo», svarade modern, »Gud älskar hela skapelsen och gifver alla mat i sin tid. Men det är Lifvets bröd, *Jesus*, som hedningarna icke ha. Gud har uppdragit åt sina efterföljare att gå ut i hela världen med frälsningens budskap. Många ha gått, men antalet missionärer är långt ifrån tillräckligt. Det är icke alla Guds barn, som ännu fått se, att det är en stor nåd att få gå ut med lifvets ord eller att få deltaga i arbetet hemma, så att de, som äro villiga, kunna få medel att lyda sin Herres sista befallning. Du och jag kunna nu blott bedja och arbeta här hemma för att hedningarna skola få Lifvets bröd.»

Åter satt den lilla flickan tyst en stund och tänkte öfver, hvad hennes mor hade sagt.

Så vände hon sig ånyo till modern, och det var icke fritt, att en tår glänste i hennes öga, då hon sakta sade: »Mamma, kan *jag* få gå ut till hedningarna, när jag blir stor?»

»Ja, min älskling», svarade modern. »Om du då är villig, så är nog också Gud villig att taga emot ditt offer.»

* * *

Det hade redan lidit långt på sommaren. Dock var det ännu ganska varmt. Trots värmen voro emellertid flera kvinnor samlade inne i gårdsrummen, men man sprang hit och dit och hade så brådtom. Blott gamla farmor satt stilla. Men så gaf hon ock sina befallningar om allt.

Två sonhustrur, ett par grannkvinnor och några större flickor voro alla flitigt sysselsatta. De trippade så hastigt de kunde omkring på sina små fötter. Väntades det kanske främmande? Och var det för deras räkning, det nu bakades bröd? Den stora degen var färdigjäst, och bröd formades i de mest olika fasoner. Fiskar, fåglar, frukter, sykorgar, försedda med alla möjliga slags sysaker — allt tillverkades af deg — och i somliga saker insattes små pinnar för att gifva dem stadga. Så gjordes en skrifportfölj med kinesisk skrifmateriel såsom tusch, linial, rutigt papper, en pensel att skrifva med, ett litet stativ att lägga pennan på, en liten vattenkopp för tuschen (motsvarande bläcket) och en platta att rifva tuschen på samt böcker. Det hela såg alldeles naturligt ut. Somliga af kvinnorna voro riktigt skickliga att tillverka de mest olikartade saker af deg. Man fick se bort ifrån, att de ibland för att kunna trycka t. ex. fenor på fiskarna använde en begagnad hårkam.

Alla dessa märkvärdiga saker blefvo lagda på runda järnplåtar med hål i, och dessa plåtar i sin ordning placerade öfver en stor, ångande vattengryta. Så togs en rund järnring, som slöt tätt till kanterna, och så åter en plåt och till slut ett högt lock. En blåsbälj, som stod i förbindelse med den eldstad, öfver hvilken brödet fått sin plats, sattes i rörelse. Man turade om att sitta och draga bäljen. Alla voro den dagen glada och intresserade af sitt arbete. Mycket regn hade fallit, och skörden var god. Nu skulle kvinnorna vara med om en stor afgudafest, och det bröd, de bakade, skulle offras åt gudarna.

De hade behof af att vara med och offra något af det, som de hade fått.

Den Gud, som bor i himmelen, och som gifver åt de skapade varelserna sin föda, honom kände de icke. Därför togo de i sin blindhet det, som Gud hade skänkt, och offrade det åt de falska gudarna. Stackars hedningar!

Hvem vill vara med om att skaffa hedningarna Lifvets bröd?

Du, som läser detta, vill inte också du draga ditt strå till stacken? Gud skall löna dig för din kärlekstjänst, äfven om den för världens ögon synes aldrig så ringa.

Dagny Bergling.

Förändringarna i Peking.

Om de i Kina timade dödsfallen, kejsarens den 14 november och änkekejsarinnans den 15, hafva de dagliga tidningarna innehållit så mycket, att något upprepande af detaljerna här icke är nödvändigt.

Genom änkekejsarinnans död förlorar Kina en af historiens mest märkliga kvinnor. Dotter till hertig Cheo blef hon sedermera gemål till kejsar Hsienfeng, mor till kejsar Tung Chüh samt faster till kejsar Kwanghsü. Såsom kejsarinna, regentinna och änkekejsarinna har hon i Kinas historia i öfver 55 år intagit en framstående plats. Hvilken roll hon egentligen spelat under denna händelserika period, kan först framtiden utvisa, ty under prins Kung, Li Hung Chang, Yung Lu, prins Tuan och

prins Ching har hon, som det ansetts, spelat en den mest varierande roll.

Beträffande den aflidne kejsaren måste sägas, att hvilken åsikt man än må hysa om hans personliga inflytande på rikets ärenden, skall hans regering från 1875 till 1908 alltid betraktas som vändpunkten i Kinas moderna historia. Under hans regering har det inre af Kina öppnats för evangelii predikan, och har nationen i dess helhet på allvar börjat tillegna sig moderna och västerländska åskådningar och bruk. Hvilken ställning kejsaren och kejsarinnan intogo till kristendomen, är icke lätt att säga, men hvad man bestämdt vet, är, att de åtminstone i sin ägo hade den Heliga Skrift.

Den nye kejsaren Pu Yi, den femårige sonen till prins Chun och hans maka, dotter till den aflidne excellensen Yung Lu, har officiellt utnämnts till kejsare såsom adoptivson till kejsar Tungchih. Och härigenom rättades ett felsteg i fråga om arfföljden, orsakadt därigenom att den förra änkekejsarinnan hade till kejsare låtit tillsätta Kwanghsü. Såsom regent skall den nye kejsaren kallas Hsuan Tung — ingen kejsare får nämligen behålla sitt personliga namn. Under sin minderårighet, d. v. s. under de närmaste tolf åren, kommer hans verklige fader, prins Chun, att förestå regeringen. Prins Chun säges vara en både älskvärd och intelligent man. Han har rest i Europa och lär ha stöd af excellensen Yuan Shih Kai, hvarför man kan hoppas på ett verkligt genomförande af många reformer.

Vi hafva mycken anledning till tacksamhet mot Gud, att dessa viktiga förändringar i Kina icke åtföljts af oordningar och oroligheter. Men icke dess mindre hafva vi all orsak att bedja till honom, genom hvilken konungarna regera och furstarna stadga, hvad rätt är, att deras händer, som makten hafva, under de viktiga dagar, som stunda, må af honom ledas och stärkas.

Efter China's Millions.

Från andra missioner.

Svenska kyrkans mission.

Svenska kyrkan bedrifver som bekant mission dels i Indien bland tamulerna, dels i Sydafrika bland zuluer och vakarangas.

I Indien finnas 6 stationer med Madura såsom medelpunkt. Där arbeta 9 vid sv. universitet utbildade präster, 5 svenska lärarinnor jämte 118 infödda medhjälpare, hvaraf 2 äro prästvigda. Ledare är den gamla missionsveteranen, d:r C. J. Sandegren, som under snart 40 år burit dagens tunga och hetta. Dessutom har sedan 1905 läkaremission påbörjats af d:r Fr. Kugelberg, och har detta arbete redan burit rika frukter.

På det sydafrikanska missionsfältet arbeta 11 pastorer, 10 lärarinnor, 1 diakonissa samt omkring 50 infödda medarbetare, af hvilka en är prästvigd. Stationernas antal i Natal och Zululandet är 6 jämte en del bistationer. De infödda kristna äro omkr. 3,400. Dottermissionen Rhodesia bland vakarangas upptogs 1903. Till följd af sjukdom och dödsfall måste arbetet till en tid nedläggas. I våras upptogs det dock åter, då pastor Axel Liljestrand med pastor Axel Hammar och diakonen Sköld dit utreste. Emellertid hade man knappt fått den i det mördande klimatet nödvändiga bostaden färdig, då det smärtsamma budet kom, att ledaren, pastor Liljestrand, dukat under för klimatfeber. Djup kännes denna förlust, icke minst i Stockholm, hvars kyrkofolk särskildt känt denna mission lagd på sitt hjärta.

Evang. fosterlands-stiftelsens mission i Ostafrika och Indien.

Huru Evang. fosterlandsstiftelsens missionsarbete utvecklat sig i Ostafrika, finner man bäst vid en blick tillbaka. Då detta fält för 20 år sedan för första gången inspekterades af stiftelsens nuvarande sekreterare, pastor K. J. Montelius, hade stiftelsen där egentligen endast en hufvudstation, Monkullo, på Röda hafvets strand. Nu bedrifves verksamheten inom icke mindre än sex olika språkområden: tigré, tigrinja, kunama, amhara, galla och suaheli. På de flesta af dessa språk bedrifves äfven ett evangeliskt litterärt arbete. På detta fält har stiftelsen f. n. 47 svenska arbetare. Församlingsmedlemmarnes antal är 1,276, af dem 512 nattvardsberättigade. Fyra nya arbetare ha utsändts till Afrika denna höst; missionspastor *N. Andersson* till Kismauyu-Jonti, fröken *Anna Holmberg* till Bellesa, fröken *Erika Larsson* till Kunama samt missionär *Hj. Wirén*s trolofvade, fröken *Lydia Nordbrandt*. Professor *A. Kolmodin* har utrest för att inspektera arbetet och anlände lyckligt till Massaua i medlet af sistlidna oktober månad.

I tre af *Indiens centralprovinser* fortgår arbetet under synbar välsignelse. Flere hednadop ha nyligen ägt rum på stationerna Khorai och Bijori. Äfven till detta fält har stiftelsen kunnat utsända nya arbetare, nämligen pastor *K. Järner* till Betul och fröken *Nanny Hedberg* till Bordhai. Smärtsamma sorgebud ha dock nyligen kommit äfven från Indien, underrättelse, att ingeniör *Josef Ekstrand* i Sagar och fru *Emma Hedberg* i Harai aflidit. Såsom ledare för den stora industrianstalten i Sagar har ingeniör Ekstrand lämnat ett stort tomrum efter sig. Huru rik utveckling denna anstalt under Ekstrands ledning vunnit, framgår däraf, att omkring 100 personer voro sysselsatta därstädes vid hans död. Denna verkstad, som engelska regeringen uppmuntrar med stora beställningar, är af icke ringa betydelse för missionen. Inalles har stiftelsen på det indiska fältet 57 svenska missionärer och 1,241 församlingsmedlemmar, däraf 653 nattvardsberättigade.

Familjenotiser.

Den 4 sistl. nov. gaf Herren åt makarna Högman i Tongchowfu en välskapad son, *Bertil Nathanael.*

Från Linders, som vistas i Kingsburg, Amerika, har en liknande glädjande underrättelse ingått, i det Herren den 24 samma månad skänkte dem en välskapad dotter.

Må rik välsignelse hvila såväl öfver de små som deras föräldrar!

Missionsstund hålles Trettondag jul kl. 6 e. m. för S. M. K. i kyrkan vid Floragatan med föredrag af d:r Karl Fries, då äfven sparbössorna för 1908 indragas och nya utdelas.

Sparbössor för Svenska Missionen i Kina erhållas gratis, då rekvisition därom göres till Missionens Expedition, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm C.

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, Stockholm, 1908.

N:r 2. 14. Årg. 15 Januari 1909. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Tolgramadress:	Telefon:
om. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	»Sinim», *Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 53.

nnehåll: Se, på mina händer har jag tecknat dig. — På väg till Kina. — Tider af vederkvickelse. — Fru Thora Wester †. — En bättre och förblifvande egendom i himmelen. — Brefafdelningen. — Redovisning. — Familjenotiser. — Missionens bönemöten.

Se, på mina händer har jag tecknat dig.

Es. 49: 16.

Utan tvifvel framkallas den undran, som delvis ligger i ordet »se», af den otrosfyllda klagan, som innehålles i föregående vers. Sion sade: »Herren har öfvergifvit mig, och Herren har förgätit mig». Det är, som om det gudomliga sinnet alldeles häpnar inför denna gudlösa otro. Och hvad kan vara mer häpnadsväckande än de ogrundade tvifvel och den ogrundade fruktan, som stundom röra sig hos Guds utvalda folk! Herrens kärleksfulla, förebrående ord borde komma oss att blygas. Det är, som ville han utbrista: »Hur skulle jag kunna glömma dig, när jag har dig inristad på mina händer? Hur vågar du väl betvifla, att jag ständigt har dig i minne, när jag ser märkena på min egen kropp? O, otro, hvilket under är du icke! Vi veta ej, hvilket som är mest förundransvärdt, Guds trofasthet eller hans folks otro. Vi se honom hålla sina löften tusentals gånger, och ändå kommer nästa pröfning oss att tvifla. Han sviker aldrig. Han är aldrig en utsinad källa. Han är aldrig som en nedgående sol, en hastigt försvinnande meteor eller en rök, som skingras. Och dock äro vi så ofta fulla af oro, plågade af misstankar och fruktan, som om vår Gud vore en ökenhägring. Ordet »se» är ägnadt att väcka oss till beundran. Och i sanning hafva vi här ett ämne till beundran. Himmel och jord må väl förundra sig öfver att upprorsmakare kunna komma så nära den oändliga kärlekens hjärta, att de inskrifvas på hans händer: »Jag har skrifvit *dig*». Herren säger icke »ditt namn». Namnet står där, men det är icke nog med det: »Jag har skrifvit *dig*.» Hvilken fullhet i detta! Jag har på mina händer inristat din person, din bild, dina förhållanden, dina synder, dina frestelser, din svaghet, dina behof, dina gärningar. Jag har inskrifvit *dig* och allt, som rör dig, på mina händer. Jag har dig här hel och hållen. Vill du någonsin mer säga, att din Gud har öfvergifvit dig, när han har inristat *dig* på sina egna händer?

C. H. Spurgeon.

På väg till Kina.

Flygfiskarna hoppa rundt omkring fartyget, och vattnets fosforescens kommer hafvet att glimma på ett egendomligt sätt efter mörkrets inbrott. Allt är så ovant för en nordbo, som reser i närheten af ekvatorn; och därför ila tankarne helt naturligt hem till de många vänner, som följa en på färden. Jag ville nu med detta bref gifva ett synbart bevis på att, om jag också personligen är långt borta från eder, vi likväl ej äro skilda åt utan hålla samman.

Vid ett besök på Johannelund berättade Joh. Rinman, huru han på sin resa till Kina tydligt märkte, när hans vänner i hemlandet bådo Herren om godt väder, och när de ej ansågo sig behöfva göra det. Detta erinrade jag mig häromdagen, när en steward uttryckte sin förvåning öfver det ihållande vackra vädret. Jag sade honom då, att de ombord varande missionärerna hade många vänner, som särskildt bådo Herren gifva oss bra resväder; och »Gud hör bön», tillade jag. Äfven en norsk sjökapten här ombord sade, att det varit något alldeles särskildt med vädret. Men när vi passerat Singapore, blir det nog annorlunda, tänkte han.

Vi ha varit ett 20-tal missionärer från Neapel till Colombo, men skaran minskas småningom, allt efter som de olika destinationsorterna uppnås. I regel ha vi uppehållit oss eller haft våra däcksstolar placerade helt nära hvarandra. Hvarje morgon kl. 9.30 ha vi haft gemensam bibelstund. Gemensamma bönestunder ha dock ej kunnat anordnas, enär vi saknat lämplig plats härför. Sången

har legat märkvärdigt nere; de äldre missionärerna äro nämligen mycket — i mina ögon *för* mycket — försiktiga. När de öfriga passagerarna få alldeles oförhindradt sjunga och musicera, hvarför skola då missionärerna besjälas af försagdhetens ande? Det är hufvudsakligen på söndagsaftonen vid 7-tiden, som vi sjungit med pianoackompanjemang. Men nog ha åtminstone vi unga svenskar längtat efter »mera» och funnit det skönt, när vi efter mörkrets inbrott gått upp på fördäck och utan att »störa» någon fått sjunga några af våra vackra sånger.

På söndagarna har engelsk gudstjänst anordnats. En söndag talade missionär Pykett från Penang om Daniel, som i ett främmande, hedniskt land blef Herren trogen. Det gick för Daniel — om också genom svårigheter understundom, och det går ännu i dag. Unge män tro gärna, att de ej äro observerade ute i de hedniska länderna, men detta vore ett misstag. En gång när mr Pykett vigt samman en kontorist och hans unga brud nere på Östra Indiska Halfön, hölls vid den följande middagen ett tal af brudgummens principal. Denne hade en gång fäst sig vid, att en resande ung man gått upp i en kyrka och antecknat gudstjänsttiderna. Denne unge man kom sedan i talarens tjänst i egenskap af kontorist. På kontoret hände så en gång, att en mycket kräfvande, viktig plats blef ledig. När principalen såg ut öfver raden af unge män och undrade, åt hvilken af dem han skulle våga anförtro den svåra platsen, bestämde han sig för den man, som antecknat gudstjänsttiderna. Han lät dock först höra efter i hans bostad och på andra håll, huru han där skött sig. Upplysningarna voro fördelaktiga; och den unge mannen svek ej i fortsättningen de förväntningar, man fäst vid honom. Den unge mannen var just brudgummen, och det vore en glädje för principalen att få vara med på en sådan persons bröllop.

En annan söndag talade samme Pykett öfver texten: »Vi vilja se Jesus». De, som reste ut till hednaländerna, i hvilken egenskap det än vara måndе, måste komma ihåg, att kristendomen blefve bedömd efter deras uppträdande. Talaren hade en gång talat med en kines om dennes son. »Hellre ser jag, att han dör, än att han blir en kristen», sade den gamle kinesen. »Ty hvad göra väl de kristna annat än spela, dricka, svärja och föra ett vildt lif?»

De kineser, som äro ombord på Bülow, få nu visserligen se 20 missionärer; men de få också se en hel del européer, som äro några riktiga drumlar. Särskildt finnas här en del holländare från de Ostindiska öarnes plantager, hvilka se ut, som om de kunde tillåta sig hvilka oförskämdheter som helst. Och så fruktar jag — efter några ligapojkstyper att döma — att Östern får taga emot en hel del slödder, som finner hemlandets ordnade förhållanden tryckande, och som icke heller passar för Amerika, där man får arbeta duktigt, och där ej så många »lågt stående» infödda finnas att förtrycka.

Vi ha varit ej färre än 630 personer här ombord samtidigt: 140 man besättning och 490 passagerare. Det måste vara väldiga förråd af lifsmedel, som åtgå för dessa, i all synnerhet när man lägger märke till, huru ofantligt *mycket* i synnerhet tyskarne äta. Matsedeln är mycket rikhaltig och omväxlande. Kl. 8 serveras 1:sta frukosten, 10.30 smörgåsar och citronvatten, kl. 12 lunch, 3 té, 6 middag (soppa, fisk, kött, fågel, dessert, frukt och kaffe dagligen), 9.30 smörgåsar och citronvatten. »Flera människor dö af för *mycket* mat än af för *litet*», heter det; och kanske detta i vissa kretsar kan vara ett sant ord. Det är väl, att man kan låta det ena fatet passera förbi sig efter det andra utan att vara tvungen att äta.

Mellan måltiderna arbetar jag eller hvilar. Jag är klädd strax efter kl. 7 på morgonen. Jag försökte i början att krångla mig till ett bad på morgonen genom att dela tiden med Landin. Men »Bademeister» tyckte, att 2 bad dagligen var för mycket och drog in mitt ordinarie aftonbad. Det ville jag emellertid ej vara med om utan går nu upp i den friska morgonluften på öfre däcket och läser min bibel till kl. 8, då frukostklockan ringer. Klockan $^1/_2$ 9—$^1/_2$ 10 repeterar jag min läxa i kinesiska. Vi (= Landin, fröken Engström och jag) ha börjat med detta svåra språk under ledning af missionär Blom. Vi vilja gärna under resan inlära de 214 olika rötterna, och detta kräfver arbete. En annan gång får jag berätta något om kinesiskan men lämnar det för dagen.

Kl. $^1/_2$ 10—10 hålles bibelstund. Omedelbart därifrån gå vi till gymnastiken, där mekanisk gymnastik enligt den svenske läkaren G. Zanders system kan erhållas. Det är en glädje att se den kände svenskens namn på de olika maskinerna. Men i allmänhet tror man, att han är *tysk*. Jag önskar, att här funnes en svensk våg från »Statmos» i Sthlm. Den, som finnes, är nog så invecklad.

Från gymnastiken skynda vi till lektionen i kinesiska, som börjar 10,45 och slutar, när ringningen kallar oss till lunch kl. 12. Här har jag tillfälle att lyssna till »samrören» af språk. Vi äro f. n. fem personer vid det bord, där jag är placerad: 1 engelsman, 2 tyskar, 1 holländare och 1 svensk. Tyskarne förstå blott tyska; engelsmannen kan engelska naturligtvis men begriper för öfrigt blott malajiska, och på detta språk meddela sig holländaren och han bäst med hvarandra. Jag får tala engelska och tyska, men när jag får tala svenska, går det bäst. För att lära mig engelska söker jag samtala med engelsmän, och dessutom läser jag högt ur en engelsk bok en timme hvarje eftermiddag för herr eller fru Blom. Det är roligast att få tala med missionär Parker från Honan. Han är gift med en ofantligt snäll och präktig kinesiska. Bägge vilja de gärna lära oss unga så mycket som möjligt, och vi hålla mycket af dem. Det är hufvudsakligen på aftonen, sedan jag lärt min kinesiska läxa, som jag har tillfälle att träffa dem.

Vid en resa sådan som denna ligger det alltid en fara uti att sluta sig samman blott med liktänkande. Men det gläder mig att se, att de unge män, som under resans relativa lugn hört Herrens klappande på hjärtedörren och vilja lyssna till hvad han har att säga, komma till oss och tala om lifvets viktigaste frågor. O, att de intryck, de fått, ej måtte utplånas omedelbart efter landstigningen.

Jag borde nu också berätta något om de besök, vi gjort i Port Said, Colombo och Penang. Jag fruktar dock, att för stort utrymme kräfves för att gifva en tillfredsställande skildring däraf. I den sistnämnda staden hade vi det trefligast på alla sätt, enär den omnämnde missionär Pykett lät en af sina präktiga, kinesiska elever — jag önskar, att ni skulle sett honom — följa oss hela förmiddagen. Först åkte vi (10 st. samt kinesen) i rickschaus (= 2-hjuliga kärror, dragna af snabbt springande kineser) till en utmärkt vacker botanisk trädgård, belägen

på en brant bergsluttning 5 eng. mil från hamnen. Därifrån begåfvo vi oss till det största kinesiska templet, äfven det beläget på en bergsluttning. Det var ett storartadt byggnadskomplex, hvarifrån man — från än den ena terrassen än den andra — hade en härlig utsikt öfver trakten. Vattenledning var framdragen öfverallt; trefliga stentrappor ledde från de olika afdelningarna upp till terrasser och loggior; en mängd sköldpaddor lefde i en damm med spelande, friskt vatten. I ett trefligt trädgårdsrum serverades té af unga kineser med helt rakade hufvuden (= munkar). En del matvaror voro framsatta framför de förgyllda träskifvor, på hvilka alla deras namn voro inristade, som låtit uppföra detta vackra tempel. — Från templet åkte vi till mr Pyketts hem. Vi fingo där se, huru en byggnad i Indien inredes. Här serverades bananer och ananas. (För 10 öre i svenskt mynt fick man köpa 12 à 15 bananer; för 8 à 10 öre de härligaste ananasfrukter.) I trädgården liksom i lunder utanför växte kokosnötter. Mr Pykett sade mig, att hvarannan månad växa nya nötter fram, så att man kan skörda året om. Undantager man emellertid landets naturprodukter, är allt annat *mycket* dyrt i dessa trakter. En hvad vi skulle kalla ordentlig inackordering kostar c:a 100 kronor pr *vecka* (ej månad). Holländaren, som sitter bredvid mig, bekräftar detta. Hans lön är 1,500 tyska mark i månaden; men han måste betala i hyra 300 mark pr månad. Att få sitt hår klippt i Singapore kostar 1.35 i svenskt mynt.

Ångaren stannar nu i Singapore, och jag skall resa till posten med detta bref. För det nya året sänder jag eder alla de bästa lyckönskningar. För mig blir det ett viktigt och arbetsamt år, och därför säger jag liksom Paulus i 1 Tess. 5: 25: »Mina bröder, bedjen för oss.» Måtte våra svaga punkter bli våra starkaste. Gud välsigne eder alla!

Eder i Herren tillgifne
Malte Ringberg.

Singapore den 27 nov. 1908.

Tider af vederkvickelse.

Ryktet om de härliga väckelserna i Korea och Mandschuriet torde redan ha nått missionens vänner i Sverige. Under djup tacksamhet till Gud kunna vi meddela vännerna i S. M. K., att en fläkt af denne ande äfven nått vårt fält.

Behofvet af en väckelse, en särskild Andens utgjutelse, blir för missionsarbetaren härute alltmer tydligt. Den allmänna ställningen i församlingarna, de ofta nedslående erfarenheterna rörande den andliga utvecklingen, allt öfvertygar därom. Och desto allvarligare bönen om väckelse blir, desto bjärtare framträder otillräckligheten af allt, hvad vi kunna åstadkomma. Men samtidigt lära vi ock känna lagarna, efter hvilka den andliga striden måste föras: »Icke med makt, icke med kraft, men genom min Ande, säger Herren Sebaot.»

Detta språk har ock varit lösensordet vid den mandschuriska väckelsen. Därstädes behagade Herren såsom sitt utkorade redskap använda den presbyterianske missionären John Goforth.

Rev. George Douglas beskrifver denna väckelse i följande ordalag: »Rörelsen kännetecknas af en djup känsla af förkrosselse öfver synden och i bekännande af densamma samt i en liflig känsla af ansvar gentemot hedningarna rundt omkring. Det förekommer bekännelse af hemligt afguderi, list, tjufnad, opierökning, kortspel, olika former af bedrägeri, motstånd mot Anden och liknöjdhet för andras frälsning. Dessa bekännelser göras inför hela församlingen och under djup förkrosselse. Det har för oss alla varit en den mest förkrossande, med fruktan och bäfvan förenade erfarenhet. Äfven utomstående ha kommit med i bekännelse och bön, och i några fall har stor fruktan fallit öfver grannskapet. »Hvad har kommit öfver de kristna», frågas det. »Ingen tortyr skulle från mänskliga läppar kunna framlocka bekännelser lika dessa, och ändå äro de alla respektabla människor». »Kom dem icke för nära», säga andra. — »Deras Gud har kommit ned, och han är oemotståndlig. Du kommer att dragas med, förrän du anar.»

D:r Walter Phillips i Newchwang, som säger sig ha haft mycken fördom emot »väckelsehysteri» i alla former, gifver sitt opartiska vittnesbörd om saken på följande sätt: »Man blef genast vid inträdet i kyrkan medveten om något ovanligt. Platsen var till trängsel fylld, och hvarje anlete bar prägeln af spänd och vördnadsfull uppmärksamhet. Sången vibrerade af glädje och kraft. Inledningsbönen var knappt slut, förrän en röst fortsatte, icke med de gamla stereotypa fraserna utan i stammande, afbrutna ord, direkt från hjärtat. Den ena följde den andre i ifrig öfning af denna nya kraft, ibland 2 à 3 samtidigt, till dess en sång afbröt den oaflåtliga böneströmmen. Så följde ett föredrag, lifligt men ej på annat sätt säreget. Därunder berättades det, huru den ena kallnade, nästan hopplösa församlingen efter den andra (i Mukden-distriktet) hade böjt sig i förkrosselse och bön. Folket böjde sig så i bön först i tysthet, men snart började en här och en där bedja högt. Rösterna tilltogo i kraft och blandade sig samman i en enda stor våg af bönerop, som svällde ut allt mer ända till ett väldigt dån för att sedan åter sjunka ned i en låg, tårdränkt kvidan. Nu förstod jag, hvarför golfvet var så vått. Det var fuktadt af tårar. Själfva luften kändes som elektriserad och underliga, vibrerande känslor löpte upp och ned utefter ens kropp. Öfverröstande snyftningarna började en man i ansträngd, kväfd ton aflägga öppen bekännelse. Mina ord förmå ej beskrifva den fruktan och förskräckelse, som kännetecknade dessa bekännelser. Det var icke så mycket det ohyggliga i de synder, som bekändes, eller det djup af ondska, som lades i dagen, hvilket upprörde ens sinne — somligas fel voro ganska ursäktliga —, men dessa nu så ömma samveten gjorde sig lika skarpa förebråelser, som om det gällt stora förbrytelser. Det var den ångerfulles smärta, hans rop och af snyftningar skakade röst; det var åsynen af män bringade på knä och trots sitt motstånd tvingade, som det syntes, att blotta sina hjärtan; det var detta, som rörde en och frambragte smärtetårar i ens ögon. Aldrig har jag erfarit något mer hjärtskakande än åsynen af dessa själar, som blottade sitt inre inför sina medmänniskor. Det syntes kränka alla individuella känslor, men icke desto mindre blefvo de, som varit mest torterade och sönderslitna, så fort de lättat sitt samvete genom fullständig bekännelse, fulla af frid. Deras ansikten lyste af

hänryckning, och deras ögon strålade af fröjd. Så fortgick det timme efter timme, tills åskådaren knappast kunde härda ut. Än var det en stor, stark landtbrukare, som kröp på golfvet och slog sitt hufvud mot plankorna oupphörligt ropande: »Herre, Herre!» Än var det en kvinna med en röst, knappast högre än en hviskning; än en liten skolgosse, som under strida tårar sade: »Jag kan icke älska mina fiender. Förra veckan stal jag en kash från min lärare.»

Och så började denna djupa, underbara orgelton af förenad bön att välla fram. Då bönen sjönk, uppfångade örat alltid en underström af stilla snyftning, af förtviflad, enträgen bön från män och kvinnor, som förglömmande sin omgifning kämpade efter frid.»

Helt nyligen besökte Mr Goforth provinsen Shansi och ledde väckelsemöten på några af Kina Inlands-missionens hufvudstationer. Då det ej var möjligt för honom att komma till vår i Yuncheng nästan samtidigt samlade konferens för infödda arbetare, bereddes för omkring 30 af dessa tillfälle att afresa till Tjyo, Kina Inlands-missionens närmaste station, dit Mr Goforth anländt.

Broder Bergling och undertecknad hade den oskattbara förmånen att bevista dessa möten. Tryggt kan det sägas, att aldrig förr har en liknande karavan färdats fram genom dessa uråldriga, på historiska minnen rika bygder. Resan fortskred under sång, bön och andliga samtal. Redan i Yuncheng hade en fläkt af Herrens Ande rört vid oss. Synd hade bekänts och begråtits under djup förkrosselse. Jag iakttog, huru en kär evangelist under bönemötena snyftade konvulsiviskt, alldeles öfverväldigad af sorg. Då han slutligen ej kunde uthärda längre, gick han fram till mötesledaren, begärde ordet och bekände inför hela församlingen det, som tryckte honom. Våra kära bröder voro således förberedda för hvad som väntade i Tjyo. Vår lilla sjungande och bedjande skara körde in genom missionsstationens port just en timme, innan mötet började. Redan efter första föredraget vidtog en oaflåtlig böneström, som tilltog alltmer i styrka och innerlighet, till sin karakter lik ofvan skildrade från Mandschuriet. Våra kära bröder gingo i têten. Det väckte min uppmärksamhet, att de mest behjärtade voro de, som mest skoningslöst blottade sina fel och synder genom öppen bekännelse och bön.

Fyra af Herren rikt välsignade dagar voro vi sålunda tillsammans. Nu äro vi åter spridda såsom vattendroppar bland millioner andra, men dock så olika dem.

Från Honanfu skrifver br. Rikard Andersson till mig: »På lördags aftonen kom läraren Ü hem från Tjyo, och det första, han gjorde, var att uppsöka några af de troende, bekänna synd samt bedja om förlåtelse. Då vi sedan på söndags e. m. firade Herrens Nattvard, och tillfälle att tala gafs för hvar och en, var Ü den förste, som stod upp och bekände synder inför församlingen.

Evangelisten Chu, som var med i Yuncheng, bekände vid sin hemkomst inför församlingen åtskilligt, som tryckte hans samvete. För allt bad han nu om förlåtelse. Andra bekände också särskilda synder. Ja, Gud var oss nära, och vi slutade med ett tacksägelsemöte.»

Detta var i Sinan. »Men», säger br. A., »Honan och Jongningförsamlingarna äro ännu nästan oberörda af denne ande.» Detsamma få vi säga äfven om vårt distrikt, men vi ropa till Herren, att han *snart* må uppenbara sin makt ibland oss.

Från de olika höstmötena på våra stationer komma goda underrättelser, och allt tyder på att Herren börjat att kraftigare verka ibland oss, och vi tycka oss höra ljudet af susningen i »Bakaträdens toppar».

Nath. Högman.

✝ Fru Thora Wester.

Från missionsfältet hafva nu fullständiga underrättelser ingått om fru Westers sjukdom och död.

(Fru Thora Wester föddes i Lesje, Norge, den $^{14}/_{5}$ 1874. Ankom till Shanghai första gången i febr. 1899, dog i Haichow den $^{29}/_{10}$ 1908).

Först lämna vi då rum för några rader af fröken Emma Andersson, som af de öfriga syskonen fått i uppdrag att skrifva några minnesord om den hemgångna systern, som var mycket älskad af dem alla. Sedan följer ett bref från br. Wester af den 3:dje dec. samt slutligen några verser af fröken Maria Pettersson.

* * *

Den 29 okt. kl. 6,45 e. m. hemförlofvades vår kära syster, Thora Wester, efter en lång och tärande sjukdom För ej fullt 10 år sedan hade vi den glädjen att i Yuncheng mottaga henne och hennes kamrat, Johanna Hundere. Båda voro så unga och friska, att såväl de som vi förvisso hoppades, att en lång och lycklig arbetstid låg framför dem härute i Kina — och nu äro de båda hemma hos Herren. »Mina tankar äro icke edra tankar» etc.

Enkel, öppen och hjärtlig vann Thora snart vänner bland kamraterna härute. Begåfvad å hufvudets vägnar lärde hon ock med lätthet kinesiska språket, ehuru hennes studier flere gånger afbrötos just af den magåkomma, som nu ändat hennes lif. Så var händelsen i Shanghai 1900—01. Hvem af oss, som den tiden vistades i Shanghai i S. M. K:s där hyrda hus vid Bubbling well road, minnes ej den kära trion af unga norska systrar, vi då hade bland oss — så varmhjärtade och villiga att tjäna, så gudfruktiga och lyckliga. Trion bestod af de två nämnda systrarna samt Kamilla Rasmussen. Nu hafva de alla gått in i den sabbatsro, som står åter för Guds folk, och vi äro för en liten tid skilda åt, men då Jesus kommer åter, skola vi alla återförenas.

Thora har ju ända sedan sin utkomst samarbetat med vår mission men blef genom sitt giftermål med missionär V. Wester full medlem af densamma. Hennes lif som maka och mor blef ej långt, men — o, huru tomt för dem, hon lämnat efter sig! Äfven kineserna i hemmet och församlingen vittna så varmt om hennes

kärlek till dem och sörja henne af uppriktigt hjärta. — Ända till slutet fick vår kära syster nåd att tryggt och utan anfäktelser hvila vid Herrens löften. Hon tillfrågades en gång, om hon aldrig kände några tvifvel eller någon oro, och svarade då så enkelt: »o, nej! Det är ju af *bara nåd*».

Härute på den ödsliga heden söder om staden hafva vi nu *tre* grafvar: Böllings, J. Tjäders och Thora Westers. »De, som afsomnat i Kristus, skola uppstå först. Därefter skola vi, som lefva och äro kvar, tillika med dem bortryckas i skyar till Herrens möte i luften, och så skola vi vara med Herren alltid. Så trösten nu hvarandra med dessa ord», 1 Tess. 4: 16—18. *E. A.*

* * *

Tientsin den 3:dje dec. 1908.

»Allt har han väl beställt.»

Dessa ord äro en sista hälsning från min älskade maka till våra kära missionsvänner både i Sverige och Norge. Alla dem, min hustru träffade under sitt besök hemma, bad hon också få tacka så innerligt för all den kärlek och vänlighet, hon fick röna, hvilket gjorde, att hon aldrig kände sig som främling bland eder.

Det var ej fullt ett år och fem månader, som vår största och fullaste jordiska lycka varade. Nu är hon borta! Det förefaller mig alltsammans som en dröm ibland — men lille Gustaf påminner om att det är verklighet. Den gångna sommaren var mycket varm, och min hustru, som flera gånger haft dysenteri under sin vistelse i Kina, började tidigt på sommaren lida af diarré, som tilltog mycket svårt någon tid efter den lilles födelse. Som ombyte af plats och förhållanden bruka verka välgörande på sådana patienter, reste vi till syskonen Hahne och stannade där tre veckor. Ingen förbättring inträdde dock, trots att vi med syskonens kärleksfulla hjälp gjorde allt, hvad göras kunde. Tvärtom visade sig tecken till dysenteri, och ett par gånger trodde vi, att Herren skulle förlossa sitt lidande barn. Vi reste så hem igen, min hustru nu som förra gången buren på en säng. En sorglig resa! Våra kära kineser gräto, då vi reste. De gräto också, då vi kommo tillbaka, ty de hade liksom vi hoppats att få se oss komma hem på annat sätt.

Fröken Emma Andersson var oss nu till mötes och gaf mig kärleksfull hjälp med de mina, som båda voro lika hjälplösa, och hvilka jag tills nu varit ensam om att sköta. Bref från rådfrågad läkare sade, att ingenting annat var att göra än att hålla sträng diet samt gifva god vård. Fröken Ahlman kom oss till hjälp med detta. Sjukdomen hade nu öfvergått till svårartad dysenteri. Allt hopp om vederfående var därför ute hos både den sjuka och oss, som voro hos henne.

Den 20:de oktober, min födelsedag, voro ej mindre än åtta syskon med mig samlade för att tillsammans med min hustru fira Jesu döds åminnelse. En oförgätlig stund! Broder Tjäder uppehöll sig några minuter vid Jesu ord: »Jag är uppståndelsen och lifvet; den som tror på mig, han skall lefva, om han än dör, och hvar och en, som lefver och tror på mig, han skall icke dö evinnerligen». I bönemötet deltog äfven den sjuka och tackade Gud för all hans kärlek, för blodet som renar, för vissheten om evigt lif samt bad för alla våra vänner, våra anhöriga, alla kineserna m. m. Vid detta tillfälle uppenbarade Herren för Thora, att hon snart skulle vara när honom för evigt. Detta fröjdade henne mycket. Hon var så glad och tacksam vid tanken på icke blott som förut att de gräsliga plågorna snart skulle vara slut, utan att hon skulle vara med Jesus — *att hon skulle se honom!* Dock återstodo ännu nio långa, mörka dygn, tills förlossningsdagen randades. Under dessa dagar kunde vi ej annat än ropa till Herren att förbarma sig öfver oss och snart komma med hjälp för den lidande. Tidigt på morgonen den 29 okt. trodde vi, att hembudet kom, men det dröjde ända tills vid 7-tiden på aftonen. Minnet af denna dag skall säkert sent förblekna hos oss, som hade förmånen att få vara med! Ingen fruktan eller ängslan för döden, inga bekymmer för den lille och mig eller andra anhöriga, ingen omsorg för något i världen, inga tvifvel, ingen oro af något slag. Hon hade lämnat allt

Vid Thora Westers begrafning.

och var nu redo väntande sin Frälsare. Hela dagen var hon liksom förut vid full sans och såg Jesus flera gånger. Hon ropade då strålande af fröjd: »Han är saa dejlig, saa dejlig! Han är här! Jag går nu före, och ni komma efter! Hälsa de våra, att de då alla måtte vara med. Säg de ofrälsta, att detta är det viktigaste i världen.» Efter att ha sagt oss ett sista farväl ropade hon: »Jesus, — håll mig vid handen»! Tillfrågad, om hon önskade något att dricka, svarade hon: »Nej tack, älskade du — *nu skall jag dricka lefvande vatten!*»

Om en stund började en förskräcklig dödskamp, som varade omkring en half timme. Då ropade hon: *»Jesus, nu Jesus»* — och, innan vi hunnit fatta det, hade den frigjorda anden svingat sig dit, där ingen sjukdom och plåga är mer. Hon var nu hemma — men borta för mig, borta för den lille, som sof så godt i sin pappas rum, omedveten om att det dyrbaraste af allt, han ägde på jorden, nu tagits ifrån honom. Ja, sof du,

min lilla skatt! Gud har något i beredskap för dig. Det tröstade din mamma mig med mer än en gång.

Följande tisdag samlades ej mindre än 18 utländingar och nära 100 troende kineser för att följa vår älskade till församlingens begrafningsplats, där på ett och ett halft år gräfts ej mindre än 12 grafvar, däraf tre för utländingar. Kistan var prydd med 10 vackra kransar af cypress, rosor och krysantemum.

Följande dagar upptogos af bestyr för flyttning m. m. På lördagen reste jag med min om möjligt nu dubbelt kär vordne lille gosse från vårt tomma, öde, förr så lyckliga hem till Yuncheng, där syskonen Berg erbjudit honom ett nytt hem, för hvilket Herren helt säkert har en särskild välsignelse åt dem. För mig är en liten ungkarlsbostad just nu under inredning på annat ställe i Haichow.

Måndagen den 9:de nov. startade jag på syskonens uppmaning en längre resa i sällskap med broder Berg, som skulle representera missionen vid ett alliansmöte i provinsens hufvudstad, Taiüen. Sedan dess ha vi gjort några dagars besök i Peking, hvarifrån jag anlände hit i dag.

Som bekant afledo änkekejsarinnan och kejsaren för några dagar sedan. I går bestegs tronen af den ej fullt tre år gamle kejsaren. Allt har försiggått utan några som helst oroligheter.

Härifrån resa vi, vill Gud, till Honan och besöka våra syskon där, hvarifrån vi ämna oss hem till Yuncheng just lagom till jul. *Allt har han väl beställt.* Jag känner, att tillfället att få göra denna resa var ock en nåd af honom, som ser och vet så väl, hvad vi behöfva. Hvarken mod eller krafter voro tillräckliga efter sommarens pröfningar att hugga in i vinterarbetet. »Allt har han väl beställt. Gud är så god. Han gör allt så godt». Dessa ord voro så ofta på vår älskade Thoras läppar under hälsans dagar. De höllo ock för henne in i själfva döden. Nu har hon öfvervunnit. Nu väntar hon oss till samma glädje och sällhet. Under tiden få vi arbeta för Herren och bedja för hvarandra, och torde äfven jag och min lille gosse någon gång ihågkommas af eder, älskade missionsvänner, i förbön.

I Herren förenade
Verner Wester.

* * *

En bättre och förblifvande egendom i himlen.

Ebr. 10: 34.

Herren gaf och Herren tog. Job 1: 21.

Smärtebudet hälsning bringar.
Fatta mod min trötta själ!
Gud, som allt slags sorg betvingar,
Han, blott han gör allting väl.
Därför klaga icke broder,
Då du nu står ensam kvar,
Och fast lille Gustafs moder
Oss för alltid lämnat har.

Thora, ibland dina kära
Här och uti Nordanland
*En** skall dig i minnet bära,
Den, hvars medel i Guds hand
Du har varit till att hjälpa
Under pröfning, under nöd,
Kanske ock därjämte räddat
Undan en för tidig död.

Tack för vänskap utaf värde,
Tack för stöd i lifvets strid,
Tack för allt, som du mig lärde!
Må jag kunna likna dig
Uti ädelmod och trohet
I det kall, jag fått af Gud,
Till dess stora hednaskaror
Höra fått Guds frälsningsbud.

I rättfärdighet du sådde,
Skördar nu i mån af nåd.
Lifvets ljus, där mörker rådde,
Tändes, och Guds kärleksråd
Blef förkunnadt i de bygder,
Dit din Herre ledde dig.
Nu med kunskap om hans dygder
Här till himlens fest de reda sig.

Så gläds mitt hjärta uti sorgen
Ge' Gud igen, hvad först han gaf.
Hans ord och löfte är din borgen;
Till dem din tillförsikt nu haf,
Då heta tåren kinden bränner
Och sakna'ns smärta tär.
När din förlust du djupast känner,
Tänk blott — till samma mål det bär.

Sinan den 15 nov. 1908.

Eder i Herren
Maria Pettersson.

I "Cypressbyn" på stormöte.

Liksom i fjol bereddes mig glädjen bevista stormötet i Peh-shu-ts'uen (Cypressbyn), hvilket hölls den 31 okt. och 1 nov.

I det vackraste höstväder företogs den 80 li (öfver 4 sv. mil) långa färden öfver bergen, som ej blef utan sina äfventyr. Strax utom staden stängdes vägen af en större dypöl, hvaröfver en spång ledde, och jag undrade, huru vi skulle komma öfver. »Det är ej farligt», sade åsneföraren, »mulåsnan är van att gå i vatten», och villigt gick den ned men — fastnade och kom ej upp utan hjälp. Med undantag af att bäddpåsen med dess pack-

* Författarinnan syftar härmed på en kärleksgärning, som fru T. Wester bevisade henne efter den stora förföljelsen år 1900.
Not af red.

ning delvis blef genomvåt, kommo vi lyckligt därifrån och upp på bergstigarna, som ofta slingra sig fram bredvid stora bråddjup eller föra genom djupa dalar. Det gäller att se rakt framåt för att ej förlora jämvikten.

På kvällen ankommo vi till målet och mottogos hjärtligt af vännerna. Sedan förra mötet hafva de inköpt sitt trefliga kapell med tillhörande gård, och nu var allt ordnadt för mötet. De beklagade, att ingen fanns, som kunde laga »utländsk mat», och ehuru jag bad få alldeles detsamma som de öfriga, bjöds jag flera gånger på stekta ägg, rostadt bröd och risgrynsgröt. Bodde såsom sist i en skolflickas hem, men nu var där så tomt, ty vår lilla Neng-ren fick i våras gå hem till Gud. Modern berättade under tårar, huru frimodigt hon vittnat om Jesus och sade, att äfven hon ville tro på Herren... Så bäras stundom de små lammen före hem, på det att fåren må följa efter!

Men nu till vårt möte. Ingen annan utländing kunde komma, hvarför mötena leddes af 3 diakoner: Sie fr. Puchow, C'hing fr. Haichow och Liu fr. Ruicheng, den siste i våras afskild till diakon. De två sistnämnda hade nyligen bevistat ett större möte på en af Kina Inlands-missionens stationer, ledt af en engelsk missionär, mr Goforth, som fått vara till stor välsignelse vid väckelsen i Mandschuriet. Våra bröder berättade om skaror af kristna, som under tårar bekände synd och stodo upp för att mera helt följa Jesus.

Då dessa stormöten så ofta beskrifvits, vill jag ej nämna mera om de olika föredragen, som voro mycket goda. Vid kollektmötet tecknades nära 11 tæl till att betäcka mötesomkostnaderna, ej litet, då man vet, hvilka ansträngningar vännerna gjort för att kunna köpa sin gård.

Efter mötet fick jag stanna i 3 dagar för bibelläsning med 14 kvinnor och flickor, då vi hade kära stunder tillsammans. Det kan stundom synas fåfängt att lära kineskvinnorna läsa, men det är dock ej så. Den lilla droppen urhålkar stenen genom att ständigt falla därpå; så har ock Guds ord en förunderlig kraft, hvarpå vi sista tiden sett flera uppmuntrande exempel. *Vi skola ock i sinom tid skörda, om vi icke tröttna.* Gal. 6: 9.

Det var nästan med saknad, jag efter dessa dagar sade vännerna farväl. — Hemfärden gick ock lyckligt. Red en stark mulåsna, som förde mig förbi bråddjupen och utför branterna. I vackert månsken nådde vi hemmet, glada öfver det kära besöket i »Cypressbyn.»

Puchowfu i nov. 1908.

Maria Nylin.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under December månad 1908.

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö
924.	S. K.	25: —	
929.	Syföreningens för S. M. K. försäljning, Stockholm	1,523: 16	
930.	»Gud älskar en glad gifvare»	100: —	
931.	E. W., Stockholm	15: —	
932.	K. F. U. K., Venersborg gm E. L.	100: —	
933.	Onämnd gm P. E. P., Hvetlanda	10: —	
934.	Odensvi mfg gm E. B., Odensviholm	20: —	
	Transport	1,793: 16	
935.	Från missionsvänner i Åker gm K. A.	50: —	
936.	Mölnlycke missionsvänner gm H. Z.	10: —	
938.	G. S., Lidköping	18: 75	
939.	Från en syförening i Hackvad gm A. N.	50: —	
940.	K. B, Tranås, »För missionsäpplen»	27: —	
941.	M. A., Haga, gm O. Å., Askeby	5: —	
942.	»Ett löfte åt Herren» af Å.	5: —	
943.	E. B., Kristdala	5: —	
944.	L. G., Uppsala	4: 97	
945.	»Tackoffer»	15: —	
946.	L. R., Filipstad. Rabatt på H. S. Ö.	1: 50	
947.	E. B., Stockholm	40: —	
948.	Jönköpingskretsens kristl. ungdomsförbund till H. Linders underhåll gm K. R.	1,000: —	
950.	A. P., Madängsholm	10: —	
951.	Från missionsvänner i Ljungberg gm K. A., Åker	75: —	
952.	Testamente efter J. D., Vännäs by, gm F. Ö., Spöland	50: —	
953.	A. H., Köping. Rabatt på H. S. Ö.	4: 19	
954.	Sparbössemedel gm L. H., Alingsås	20: —	
955.	Rabatt på försålda H. S. Ö. i Alingsås	22: 50	
956.	Kollekt. i Södertelje gm K. S.	57: 60	
957.	S. J., Rökinge Gård, Vreta Kloster	100: —	
958.	St. Mölnarps öresförening gm E. O., Tranås	50: —	
959.	Säby arbetsförening gm dito	50: —	
961.	G. R.	2: 10	
962.	G. W—g gm S. L., Ystad	7: 74	
964.	Ur Marias sparbössa gm S. L., Ystad	25: —	
965.	S. L., Ystad. Rabatt på H. S. Ö.	2: 81	
966.	Ingelstorps syförening gm I. v. S.	40: —	
967.	Daggryningen i K. M. A., till F. Prytz' underhåll	600: —	
969.	K. N., Jönköping. Rabatt på H. S. Ö.	4: 38	
971.	K. D., Örebro	5: —	
973.	Bönekretsens sparbössa gm K. S., Norrköping	10: 34	
974.	»Lofva Herren min själ» gm dito	70: —	
975.	Karlslunda syförening gm K. B., Påryd	25: —	
976.	A. H., Köping. Rabatt på H. S. Ö.	1: 13	
977.	H. P., Karlberg	10: —	
978.	Rommenås mfg gm C. E. B., Malmbäck	30: —	
979.	Mörteryds ungdomsförening gm A. K., Boda, Nässjö	26: 55	
980.	K. S., sparbössemedel gm dito	13: 62	
981.	A. Ö., Tranås	4: 68	
982.	Auktionsmedel gm M. S., Mora	50: —	
983.	K. S., Norrköping. Rabatt på H. S. Ö.	8: 76	
984.	H. A., Stockholm	10: —	
985.	G. R.	10: —	
986.	Missionskretsarna inom K. F. U. M., till O. Beinhoff's underhåll gm P. W—d	564: 16	
987.	En sparbössa vid bönemötet i kyrkan vid Floragatan den 15 dec. 1908	10: 90	
988.	»Tackoffer åt Herren» af O. & H. K., Lund	10: 50	
989.	Från vänner i Uppsala, hvaraf kr. 1: 54 äro 1- & 2-öresmedel gm G. G., Uppsala	28: 54	
991.	»En tacksamhetsgärd för erfaren nåd & hugsvalelse»	1,000: —	
992.	Onämnd. »Herrens tionde»	60: —	
993.	Missionsföreningen i Hundshult gm S. E. H., Rogberga	42: 50	
994.	Ev. Luth. missionsföreningen i Växiö, kollekt gm G. Ö.	5: 35	
995.	Ev. Luth. missionsföreningen i Ronneby kollekt gm dito	5: 55	
996.	Ev. Luth. missionsföreningen i Betania, Gökalund, kollekt gm dito	8: —	
997.	Kollekt i Halltorp kr. 2: 50, dito i Växtorp kr. 6: 50 gm dito	9: —	
998.	Kollekt i Betesda, Högsby, gm G. Ö.	19: 15	
	Transport	6,185: 43	

	Transport	6,185: 43	
999.	Dito i Öfre missionshuset, Oskarshamn, gm dito	12: —	
1000.	T. V—s sparbössa gm dito	2: —	
1001.	Kollekter i Misterhult: Virbo kr. 3: 40; Figeholm kr. 5: —; Skinrö kr. 6: 31; Fårbo kr. 1: 54; Snarås kr. 3: 39; Kroxtorp kr. 4: 29; vid kyrkan kr. 2: 06; Klintemåla kr. 7: 50; Gersebo 7: 51; Björkvik kr. 4: — gm G. Ö.	45: —	
1002.	Kollekt i Fårbo, Misterhult den 15 nov. 1908 gm dito	5: 37	
1003.	De ungas förbunds syförening i Skärfsta gm E. G.	81: 87	
1004.	E. H., Jönköping	20: —	
1005.	»Ett litet tackoffer» från A. H.	10: —	
1006.	»Karins bössa»	3: 89	
1007.	F. B., Stockholm	25: —	
1008.	Sparbössemedel gm J. K., Sanda	38: 80	
1009.	Syföreningen i Ringarum gm A. H.	25: —	
1010.	L. H., Landskrona	5: —	
1013.	Sv. Lär:s mfg, till D. Landius underhåll gm K. L. H., Redbergslid, Göteborg	325: —	
1014.	Fr. Rogberga Norra mfg gm J. V., Tenhult	50: —	
1015.	Styrestads mfg gm T. A., Malm, Styrestad, Norrköping	75: —	
1016.	K. A. D., Finland	3: 58	
1017.	J. N., Kramfors	1: 88	
1018.	C. P., Dalkarlshyttan, Lindesberg	10: —	
1019.	L:s sparbössa gm A. K., Linköping	3: 60	
1020.	Husqvarna kristl. ungdomsförening gm N. O.	40: —	
1021.	M. L. gm dito	5: —	
1022.	N. O., Husqvarna	16: 66	
1023.	Insaml. i Klöfverdala missionshus gm J. L, Ruskilsby	12: 90	
1024.	T—s, gm A. S., Ullevi	10: —	
1025.	Onämnd, Säby, gm K. B., Tranås	20: —	
1026.	E. B., Umeå. Rabatt på H. S. Ö.	2: 44	
1027.	E. R:s missionsask gm E. G., Skärfsta, Sollefteå	25: 58	
1028.	L. J. W., Göteborg, bidrag till I. Böllings underhåll gm K. E. B., Göteborg	25: —	
1029.	I. J., Maramö, Värnamo	10: —	
1030.	Onämnd, Tranås, gm K. B., Tranås	10: —	
1031.	Från K. F. U. M:s missionskrets, Göteborg, till Andrew Ericssons underhåll gm P. E.	100: —	
1032.	B. B., Minneapolis, Amerika	5: —	
1033.	E. S. E., Wadsborg	58: 50	
1034.	Kransar vid Ellen M—gs graf: från A. K. kr. 10: —; H. R. kr. 10: —; F. H. kr. 5: — gm C. M., Kristdala	25: —	
1035.	»Ett arvode»	5: —	
1038.	J. E. J., Söderbärke	100: —	
1039.	Skäftesfalls arbetsförening i Korsberga gm K. A. K.	30: —	
1040.	Söndagsskolbarnens i Boda sparbössemedel gm A. K.	30: 71	
1041.	J. A. J., Haurida	5: —	
1042.	Torsåkers Ev. Luth. mfg gm P. J. L.	25: —	
1043.	E. H., Åbyggeby	25: —	
1044.	Korsberga arbetsförening gm E. L.	15: —	
1045.	C. N. H., Viken	10: —	
1046.	Lomaryds allm. syförening gm D. A. Ä.	25: —	
1047.	F. E., Stockholm	10: —	
1048.	Onämnd, gm N. S., Jönköping	12: —	7,587: 21

Särskilda ändamål:

925.	J. J., Tranås, till inf. evangelist	200: —	
926.	E. W., Karlstad, till frakt för julklädorna	20: —	
	Transport	220: —	7,587: 21
	Transport	220: —	7,587: 21
927.	K. G. M., Stockholm, halfårsunderhåll för Lo-Sjienn-do & Jyenn-ming-döng i Sinans gosskola	50: —	
928.	I. L., Stockholm, till inf. evangelist	15: —	
937.	E. B., till opiumasylverksamheten i Berglings distrikt	50: —	
949.	Sparbössemedel från söndagsskolbarnens i Norra Skärstad till gossen Sua-Sings underhåll gm S. S., Lyckås Gård	50: —	
960.	Från Kretsen på Söder, till E. Anderssons privata bibelkvinna gm S. S.	58: —	
963.	Söndagsskolbarnen i Ystad till barnen i Kina gm S. L.	3: 11	
968.	Daggryningen i K. M. A., till flickskolan i Yüncheng	500: —	
970.	Gm E. T., Malmö, till Liu Huai-fohs underhåll	50: —	
972.	E. U., Stockholm, till inf. evangelist	50: —	
990.	A. A., Göteborg, till N. Högmans evangelist	200: —	
1011.	Redbergslids syförening, Göteborg, till evangel. Uang-Hosans underhåll gm B. J. S. N., Göteborg	200: —	
1012.	C. A., till spridande af biblar, bibeldelar & traktater på missionsfältet gm B. J. S. N., Göteborg	25: —	
1036.	A. S., Stockholm, till en gosses underhåll	25: —	
1037.	Betlehemskyrkans barnmissionsförening till fyra gossars underhåll	200: —	1,696: 11
	Summa kr. för dec.		9,283: 32
	Under jan.—nov. månader kr.		73,627: 47
	Under jan.—dec. månader kr.		82,910: 79

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Ty bergen skola vika och högarna falla, men min nåd skall icke vika ifrån dig, och min fridsförbund skall icke förfalla, säger Herren, din förbarmare. Es. 54: 10

Familjenotiser.

Broder Beinhoff, som sedan förliden höst varit trolofvad med fröken E. Rowe från Amerika, ämnade att i början af jan. fira sitt bröllop. Miss Rowe har under sex år verkat i Kina såsom medlem af »China Inland Mission». Vi hälsa henne hjärtligt välkommen till vår mission och önska, att Guds rika välsignelse måtte hvila öfver hennes och br. Beinhoffs förening. Och må de länge få arbeta för Guds rike i Kina!

Missionens bönemöten.

Hvarje tisdagsafton mellan kl. $^1/_2$ 7 och $^1/_2$ 8 hållas i kyrkan vid Floragatan bönemöten för missionen. Vi inbjuda våra vänner hjärtligt att deltaga i dessa möten. Herren säger: »Ropa till mig, så skall jag svara dig och göra stora och förborgade ting, hvilka du ej har känt.»

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, Stockholm, 1909.

N:r 3. 14. Årg. 1 Februari 1909. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: n. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: Malmtorgsgatan 8. | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 53

nehåll: Gåfvor. — På väg till Kina. — Brefafdelningen. — † Apotekaren Efraim Sandblom.

Marmorbåt från kejserliga sommarpalatset.

Gåfvor.*

Matt. 2: 1—11.

Det, som förebildades i den nyss upplästa Ps. 72, särskildt i dess 15:de vers, gick i fullbordan, då Österns vise kommo till Betlehem för att hylla den nyfödde judakonungen och bringa honom sina gåfvor. Dessa efter ljus och sanning längtande hade med ledning af den stora kunskap om stjärnhimmeln, som de ägde, upptäckt något ovanligt, som varslade om, att en stor konung blifvit född. Honom ville de uppsöka, honom ville de hylla. Allt, hvad de dittills vetat, och allt, hvad de dittills beundrat, hade icke tillfredsställt dem. De följde det ljus, som de hade. Det förde dem från mörkret fram till ljusets hem.

Skulle dessa rader läsas af någon, som sitter i mörker af ett eller annat slag, ville jag så innerligt mana en sådan: följ det ljus, du har, och tröttna

* Föredrag vid mötet i Florakyrkan Trettondedagen af Karl Fries.

aldrig att söka mera! Ringakta icke Betlehems krubba! Där strålar dig det sanna ljuset till mötes.

Det, som skedde med de vise från Östern i Kristi födelsetimma, har upprepats århundradena igenom.

»Se, hur de samlats, hedningaskaror,
Böjande knä för Jesus Krist.»

En hvar, som förstått, hvem Jesus Kristus är, känner behof af att hylla honom. Till och med de, som i honom endast se människan, böja sig för honom och säga, att han är den fullkomliga människan, som bör vara en förebild för alla människor. De skänka honom sin beundrans hyllning. Men de, som i honom sett något mera, gifva honom en mera ingående hyllning, sin lydnads hyllning. Och de, som i honom sett Försonaren, som för dem gifvit sitt lif, skänka honom sig själfva med allt, hvad de äro och hafva.

Vi uttala dessa ord så snabbt och lätt, men månne vi också på alla lifvets områden taga konsekvenserna däraf? Gifvandet af denna världens goda har i alla tider varit en måttstock på äktheten i denna vår hyllning. Så gåfvo de gamla israeliterna så frikostigt till utförandet af uppenbarelsetältet, att Mose måste tillsäga dem att upphöra. Det hade gifvits mer än som behöfdes (2 Moseb. 35: 21; 36: 5, 6, 7), och likaså gåfvo de från fångenskapen i Babel återvända stamhöfdingarna frikostigt till uppförande af det nya templet (Esr. 2: 68, 69) en summa af mer än $^3/_4$ million kronor.

Äfven i våra dagar höra vi talas om en liknande offervillighet, där Guds Ande rört vid hjärtana och Jesus Kristus blifvit stor och dyrbar för dem. Så berättas från den nu i Kina pågående väckelsen följande: »Kanske det märkligaste under denna märkliga tid varit de tackoffer, som framburits. Bref ha kommit i stort antal med erbjudanden af jord, hus, penningar, varor, spannmål, smycken, som sändas dels som »tecken till ånger», dels som »tackoffer för undfången välsignelse». Många ha förklarat sig vilja för all framtid gifva tiondedelen af all sin inkomst till Herrens verk. Se här, hvad en ung köpman i Mandsjuriet skrifver: »Såsom en den där undfått nåd af Herren, önskar jag för att betyga min tro och kärlek till Jesus Kristus helga en tiondedel af mina ägodelar. Jag beräknar mitt kapital till omkr. 14,000 kronor. Jag har nu insatt en tiondedel däraf på församlingens konto i banken och önskar, att detta belopp af 1,400 kr. må användas på följande sätt: missionssjukhuset för män 200, dito för kvinnor 200, bibelspridningen 400, skolmissionen 200, evangelisationsarbetet 400.»

En församlingsmedlem, som haft namn om sig att vara ganska snål och aldrig veterligen gifvit något till missionen, skref och erbjöd en femtedel af sina inkomster.

En firma erbjöd sig att öka sitt årsbidrag med 240 kr., hvartill fogades: »Firman har beslutat att hädanefter hålla stängdt på söndagarna».

En fattig man skref, att han mottagit stor välsignelse och gärna ville lägga i dagen sin tacksamhet men icke hade annat än en svart kalf med en hvit strimma. Nu ville han uppmana pastorn och församlingens äldste att bedja Gud, att han ville mottaga den svarta kalfven med den hvita strimman.

Många, som läst den förträffliga boken »Pastor Hsi», erinra sig, huru fru Hsi — som ännu lefver —, då hon blifvit verkligt fattad af Guds Ande, frambar alla sina käraste smycken, i det hon efter bön med sin man sade: »Vi ha nu så länge bedt om penningar för Ho-chow. Jag tror, att Herren besvarat vår bön». Från ett distrikt i närheten af Changshan omtalas, att 79 församlingsmedlemmar, däraf 50 män och 29 kvinnor, under 1907 lämnat i missionsbidrag omkr. 450 kr., hvilket var 60 kr. mer än året förut. De äro alla mycket fattiga på jordiska ägodelar men rika inför Gud. En af dem, en gumma, som lifnärde sig med att tillverka risbullar, som hon försålde i ett gathörn, lämnade i bidrag 30 kr. Hon hade läst 1 Kor. 16: 1 och anbragt en liten bambulåda i sitt hem för att där lägga en viss del af sin dagsinkomst.

Se där det rätta gifvandet, framsprunget ur tacksamma hjärtan, stadigt, lugnt och bärkraftigt. Om vi pröfva vårt gifvande inför detta, hurudant ter det sig i kvantitet? — huru i kvalitet? Månne icke ofta biafsikter blanda sig in? Herren Jesus anger *en* sådan i Matt. 6: 1—4: gifvandet af hänsyn till andras beröm eller endast därför att andra gifva och vi icke vilja vara sämre än de. I Matt. 23: 23 antyder Herren ett annat förkastligt sätt att gifva: det då man i gåfvan söker en undflykt för det mera djupgående kraf, som Herren har på oss. Vi äro mycket villiga att göra t. o. m. ganska stora uppoffringar på *ett* område, om vi blott icke behöfva göra sådana på ett annat eller förödmjuka oss inför en människa. Det kan finnas personer, som anses såsom mycket gifmilda och äfven offra en icke obetydlig del af sin inkomst, men som därmed söka lägga plåster på ett sjukt samvete. Frågar man deras fordringsägare eller dem, med hvilka de eljes ha affärer, så får man kanske höra, att de icke äro punktliga eller ens fullt ärliga i fullgörandet af sina förbindelser. I stället för att vilja synas frikostig borde en sådan först godtgöra, hvad han förbrutit.

Det är uppenbart, att sådana motiv för gifvande äro rent förkastliga, och att ingen välsignelse kan hvila öfver så tillkomna gåfvor. Men det finnes äfven andra motiv, som utan att vara förkastliga dock icke äro de högsta. Ett sådant är *medlidandet,* då vi gifva en gåfva liksom för att lösköpa oss från vår andel i lidandet i världen. Vi böra förvisso gifva af medlidande men icke låta medlidandet upphöra med gåfvan utan i den gifva något af oss själfva enligt Pauli ord: »Sig själfva gåfvo de först åt Gud och så åt oss» (2 Kor. 8: 5).

En annan sådan bevekelsegrund är *tanken på lönen.* Det är sant, att Gud har lofvat lön åt dem, som troget tjäna honom, äfven i fråga om gifvande (Matt. 5: 12; 10: 41; 1 Kor. 3: 14; 2 Joh v. 8), och att vi äfven på det andliga lifvets område ha rätt att vänta skörd efter sådd (2 Kor. 9: 6), men om vårt gifvande blir en affär mellan

oss och Gud, torde vi ofta komma att känna oss besvikna — för att icke tala om att hvad vi hafva att gifva icke är vårt eget utan rätteligen hör Gud till.

Tänka vi riktigt starkt på detta senare, så manas vi till gifvande *af pliktkänsla*. Denna känsla var icke främmande för Paulus, och vi behöfva den till att stödja och sporra oss, men den är likväl icke den högsta drifkraften för gifvandet. Den bör vara kärleken och tacksamheten för Guds gåfva till oss. Det är de, som skapa *glada* gifvare. Guds outsägliga gåfva i Kristus är så stor, att intet mindre än hela vår varelse med allt, hvad vi äro och äga, kan gifvas som gengåfva. Ju mer Kristus blir stor och dyrbar för våra hjärtan, dess mer skall vårt gifvande kännetecknas af *glädje*.

På väg till Kina.*

Framkomsten.

Från Singapore till Hongkong foro vi i omvänd ordning genom årstiderna, d. v. s. vi började få kallt igen. Icke blott kallt fingo vi utan äfven storm; det troddes till och med vara en tyfon. Huru som helst, vädret var tillräckligt ruskigt att göra oss sjösjuka. Först inemot Hongkong började det sakta af, och vi kände oss bättre. Hongkong är en utmärkt vacker plats, byggd på en brant sluttning mot hafvet. — De återstående dagarna till Shanghai voro lugna, och vi kommo i godt skick till vår första bestämmelseort, Shanghai, den 7 dec.

Vi togo in på Kina Inland-missionens trefliga hem, bestående af 3 väldiga byggnadskomplex, omslutande en palmbeväxt gårdsplan. Det hela säges vara skänkt till missionen. Det förestås af en gammal missionär, Mr Stevenson. Dessutom bo där missionens direktor, Mr Hoste, samt cheferna för »Business Department» m. fl. Här mötte oss flera öfverraskningar. Först den, att här lefde nästan en

svensk koloni af missionärer

i detta Österns Chicago. Det är dock endast tillfälligtvis, som så många äro här, men egendomligt var det och roligt att få höra så mycket svenska talas. Saken var den, att 3 af Skand. All. Missionens missionärer från Kansuh (ung. 6 *veckors* resa fr. Sh.) hade kommit, den ene af dem med hustru och flera barn på resa till Amerika, de två andra för att söka tandläkare (!). Dessutom funnos 2 svenskar och så sjömanspastor Rydberg med fru samt slutligen vi 5 svenskar. — Vi skulle här packa om och fullborda vår utrustning för vår resa in i landet samt något vänja oss vid den »kinesiska lukten». Det är ett faktum, att i alla kinessamhällen råder en egendomlig lukt, som i början är obehaglig, men, enl. hvad missionärer säga, sedan blir behaglig och efterlängtad (?). Ett af de ting, vi ock skulle lära oss, var att äta kinesmat. För den skull och till vår ära blefvo vi af missionär Blom

bjudna på kinesmiddag.

Det blef en fullständig öfverraskning. Såsom mycket annat kinesiskt tillgår det på motsatt sätt mot hvad vi anse tillbörligt vid våra bord. Först framsättas alla rätterna på en gång. Vi hade omkring 7 olika kött- och fiskrätter. Sedan får hvar och en en skål med ris, som skall motsvara vårt bröd och potatis. Med våra »chopsticks» (två träpinnar, något afsmalnande i den änden, man för till munnen) hade vi då att försöka få in något ris i munnen och med samma stickor taga för oss af de olika kötträtterna. Såsen tager man med en liten porslinssked, som föres med vänstra handen. Du förstår lätt, att det ej gick fort för oss att äta, och att vi skulle spilla åtskilligt på bordet under försöken att få några köttsmulor. Det gör dock ingenting, om man skulle spilla, ty man har aldrig duk på bordet, och det hör till god ton i Kina att lägga ben och annat på bordet. Efter maten serveras vanligen té, och vi fingo det för att »skölja ned» maten.

Under vistelsen på hemmet fingo vi också nöjet att vara med på ett bröllop. Det var ett par unga missionärer, som sammanvigdes, bägge af engelsk börd, hvarför hela akten tillgick på engelskt vis.

Vår önskan hade varit att göra vistelsen i Shanghai så kort som möjligt för att komma till Anking med det snaraste, men vi måste stanna öfver söndagen. På söndags e. m. blefvo vi bjudna till Sjömanshemmet på *svenskt* kaffe. När man försakat sådant 8 veckor, då sätter man värde på det. Vi hade ock där en kort svensk andaktstund. Hemmet öppnas för sjömän först vid julen. Det nya hemmet är väl beläget och mycket praktiskt inredt.

Måndagen den 13 dec. blef slutligen vår uppbrottsdag. Vi skulle då för första gången

kläda oss i kinesdräkt.

Den består af — förutom underkläder — byxor, väst och rock. Således fullt europeisk dräkt, kanske du tänker. Men icke alldeles ändå. Tänk dig ett par byxor utan en enda knapp; sätt sedan västen utanpå rocken, och du har grunddragen af en kinesdräkt. Byxorna hållas uppe medelst ett bälte, som äfven användes som penningpåse. På fötterna bäras tygskor och hvita strumpor. De förra voro icke lätta att få — för oss storväxta män, — och efter att hafva besökt närmare ett 10-tal affärer fingo både jag och Ringberg taga för små skor. Största förändringen, och den drogo vi oss mest för, skulle dock försiggå med våra hufvuden. Vi skulle »*rakas*» och förses med *fläta*. Allt får gå. Om vi kunna tjäna vår Guds rikssak därmed, hvarför skulle vi då icke göra det? Meningarna äro nu, tyvärr, delade därom. En del hålla före — de äldre isynnerhet —, att man kommer folket närmare genom att så litet som möjligt skilja sig från dem; en annan del anse, att vår dräkt o. d. betyder numera ingenting, då utländingar äro mera allmänna äfven inne i landet. Sedan 2 år tillbaka har också frihet lämnats åt missionärerna att bära eller icke bära kinesdräkt, dock med vissa inskränkningar för de nykomna, bl. a. den, att de *måste* bära fläta och kinesdräkt vid språkskolan. På natten skulle båten afgå, och vi skulle färdas med en kinesisk båt

i kinesklass till Anking.

Alla anordningarna på denna klass äro enkla och primitiva. Hvar och en för med sig sin bädd och sina toalettsaker. Det var en stor skara medresande. Vi blefvo 4 missionärskandidater i en hytt. För resan hade

* Genom br. Ringbergs bref i förra numret fingo vi följa våra utresande syskon till Singapore. I detta bref till en enskild vän berättar br. Landin om framkomsten till och de första erfarenheterna i Kina. Red.

vi också medfört diverse matvaror, för den händelse den kinesiska maten ej skulle fylla vårt behof, och vi voro glada däröfver. Maten var nog god, men den osnygghet, som rådde öfver allt ombord, och ovanan vid maten förtog oss mycket af vår aptit. Lifvet ombord var ganska drägligt. Yangtseflodens stränder äro i allmänhet låga, och öfver dem ligger en gulaktig färgton, hvilken kanske förstärkes af flodens smutsgula vatten. Stränderna äro ock långgrunda, så att båten ej kan lägga intill vid land. Stundom komma pråmliknande båtar ut för att hämta eller aflämna passagerare. Då blir det ett skrik och tjut bland de öfriga passagerarne, som kasta sina saker och sig själfva nästan handlöst i båtarna. Ännu värre syntes oss det oväsen vara, som begynner, då ångaren lägger till vid en s. k. Hook, d. v. s. ett större båtliknande hus, som motsvarar brygga och varuskjul. Då strömma dussintal af kulis ombord skrikande, som om de vore i fara. Detta oväsen inträffade en natt icke mindre än 2 ggr., och det var icke lätt att få nattro under sådana förhållanden. Vi tillbragte dock den mesta delen af dagen i våra bäddar, den enda plats, vi hade inomhus; men det blef äfven här olidligt, tack vare någon eller några opiumrökande kineser i hytten bredvid. — Onsdag natt framkommo vi lyckligt till Anking, där vi fingo tillbringa de första timmarna fr. 3—6 f. m. i en s. k. hytt i »Hooken». Det var ett rum med några bräder på ett par bockar + 2 kinesstolar och en lykta, hvilket allt var för vår räkning. Emellertid »möblerade» vi snart om med vår »bedding» och kunde snart få njuta en stunds hvila. Så snart stadsporten öppnades, kom föreståndaren för skolan, mr Bland, och hämtade oss, och efter en half timmes promenad nådde vi den plats, som vi få kalla vårt hem för några månader. Vi blefvo väl emottagna af de förutvarande kandidaterna, och hemmet själft är mycket inbjudande och trefligt.

Om staden kan jag ej mycket säga. Den är hufvudstad i provinsen Anhuei och säte för flera högre skolor samt regeringsmän; vidare äro här förlagda flera regementen. Säkerligen har ock till Sverige spridts underrättelsen om det

myteri,

som ett af regementena gjorde före vår hitkomst. Det kväfdes i blod och misslyckades helt och hållet. Guvernörens rådighet och kraft tillskrifves segern, men vi tro, att Gud, som styr folken, var den, som skyddade sina barn och gjorde om intet rebellernas planer. Alltnog: de nykomna fingo sitt »elddop» snart. Må Gud bevara oss från sådana, det är vår bön.

Redan dagen efter vår ankomst började vårt arbete, och vi fingo för första gången möta en *kinesisk lärare.* Mer än en timme fingo vi söka efterhärma vår lärares uttal af orden. Kinesiska språket består ju af tiotusentals ord men har endast omkring 300 ljud. Därför måste man införa olika toner, aspirationer o. s. v. Så t. ex. kunna de romerska bokstäfverna »fu» uttalas på fem olika sätt, och hvarje uttal betecknar helt olika saker. Vidare är det stor skillnad på pi och p'i o. s. v. Att sådant lägger svårigheter i vägen, inses lätt och manar oss till ifrig bön om hjälp af Gud. Vi fingo också

nya namn.

Mitt namn är endast Lan = himmelsblå. Dessutom pläga de nykomna erhålla tillnamn, valda af de kinesiska lärarne. Min lärare, hvars namn är Ho, och som är en kristen, gaf mig namnen Tao Seng = evigt lif. Mitt fulla namn är *Lan Tao Seng.*

Söndagen bevistade vi för första gången

en kinesisk gudstjänst.

Vi förstodo naturligtvis ingenting, men det anses godt för oss att vara med, och det var mycket intressant. Ett hundratal kineser bevistade gudstjänsten. Af dessa var $^1/_3$ kvinnor och resten män (omvändt förhållande i Sverige!). Man började med en sång, och det måste jag erkänna, att de sjöngo af hjärtat och med stor styrka om ej alltid efter melodien. En gammal församlingsmedlem bad en lång bön mycket tyst men med stort allvar, och evangelisten läste två kapitel ur bibeln; därefter talade en af missionärerna, och så afslöts gudstjänsten med en bönesång. Så långt vi kunde förstå, var det med allvar och uppmärksamhet, som man bevistade gudstjänsten.

Nu måste jag sluta. Det är endast stunderna mellan 8 timmars studier dagl., som få användas till brefskrifning m. m. Till sist ville jag dock få peka på några ämnen för *tack och bön.*

Först: Tacksägelse för Guds ledning och beskydd under den långa resan. För de tillfällen, vi hade ombord, dels att höra Guds ord och dels att vittna om Gud. För arbetets framgång i Kina.

Sedan: Förbön för oss, att vi må kunna inhämta språket, att vi ej må känna oss modfällda och försagda, att vi må fyllas med mera kärlek till Gud och till Kinas folk, att vi må blifva välsignade här och blifva till välsignelse. Samt ifrig bön om en väckelse öfver hela Kina. Den politiska väckelsen har kommit. Måtte snart den andliga komma! Bed för arbetet i denna hårdarbetade stad! Bed, bed i tro!

Hälsningar. I Herren tillgifne
D. Landin.

Anking d. $^{21}/_{12}$ 08.

Hankow den 17 dec. 1908.

Käre bröder!

Herren har i sin godhet fört oss hit i frid. På visst sätt är vår resa nu nästan öfver, men ur en annan synpunkt betraktad börjar den först nu. Här måste vårt bagage gå genom tullen, innan vi taga det in i landet, och vi måste arrangera angående befordrandet medelst järnväg, skaffa en tjänare att bevaka sakerna på tåget o. s. v. — Ni ha redan hört från de andra syskonen om vår ankomst till Shanghai. Vi möttes som vanligt af så många uppdrag och rekvisitioner och hade så kort tid på oss där, alldenstund vår närvaro syntes vara önskvärd vid konferensen i Yuncheng den 2:dra nästkommande januari, att vi ej hunno skrifva några bref. Det var kärt att träffa så många vänner igen och känna, att vi voro välkomna. Allt synes lugnt härute trots regentombytet med undantag af militäruppploppet i Ganking, hvilket dock nu är fullkomligt kväfdt. Vi sågo, huru bombardementet från krigsskeppen hade delvis raserat

lägervallen. Våra två bröder kommo väl dit i går, om de ej liksom vi fördröjts af tjocka och så ej komma fram förrän i dag. De skulle lämna Shanghai dagen efter oss och längtade att få börja regelbundet arbete med språket. Fröken Engström reste till Yangchau ett par dagar före vår afresa tillsammans med d:r Parker, som skulle hälsa på släktingar där.

Vi vänta att träffa miss Rowe i Honanfu, och efter jul resa vi upp till Shansi i sällskap med henne och de andra, som kunna komma ifrån stationen.

Nu farväl med varma hälsningar och välönskningar för det nya året till eder alla från oss båda.

Edra förbundna
Ethel och Carl F. Blom.

* * *

Hancheng den 18 nov. 1908.

Kära missionsvänner!

Ty Herrens namn vill jag prisa. Gifven ära åt vår Gud. 5 Mos. 32: 3.

Det är måhända redan kall vinter hemma i Norden. Här blomma rosor och krysantemum ute ännu. Det börjar dock blifva höstlikt, hvarför deras prakt nog snart är förbi.

Under hösten och ända till slutet af januari månad är det vanligen härliga, klara dagar här. Arbetskrafterna komma tillbaka efter den tryckande sommaren.

Omedelbart efter vårt stormöte i okt. kallades syster Ahlman till Haichow för att sköta fru Wester, som då låg så sjuk före sitt hemförlofvande.

Bergling for ut på en nära 4 veckors resa. Alltså blef jag ensam med barnen på stationen. Men fastän de rest, så fattades icke människor omkring mig. Förutom husfolket stannade 15 kvinnor kvar för att deltaga i en bibelkurs. Det var i synnerhet sökare och nydöpta. På förmiddagarna läste och sjöngo vi, och på eftermiddagen genomgingo vi berättelsen om Jesu lif från hans ankomst till jorden och till hans återkomst och domen. Herren förnams så nära. Min egen själ blef också vederkvickt genom den himmelska dagg, Herren lät falla.

Det syntes, som om syndens styggelse blef tydligare framställd för deltagarne i kursen, hvarför man ock såg större sorg öfver synden samt djupare behof af blodets renande kraft.

Efter bibelkursens slut kvarstannade 4 kvinnor för att sy stora skor åt sig.

Vår lilla anti-fotbindningsförening räknar snart 50 medlemmar.

Två kvinnliga patienter hafva nyligen afvants från opium. Jag önskade, att jag kunde säga, de båda älska Jesus. Dock är jag ej säker på den ena, som heter Ki-ta-sao. Hennes man är troende. Den andra patienten, som var intresserad, då hon kom hit, synes i sanning hafva fått Herren kär. Hon hade först fått höra sanningen af en troende köpman. Dock kom hon hit med ett ansikte, som vittnade om den last, hon legat uti. Hon återvände hem med, kan jag säga, ett nytt ansikte, som vittnade om lycka i Gud. Stora, underbara äro de verk, Herren gör.

I lördags började en större marknad med teater i en by, belägen $1\frac{1}{2}$ mil härifrån. Bibelkvinnan, några evangelister, barnen och jag reste dit. Min man måste vara hemma, då åtskilligt band honom vid stationen.

Då vi väl voro på väg och åkte på de ojämna vägarna, sade Elias: »Nu skola vi ut och predika.» Mycken predikan för hans vidkommande blef det ju icke; dock fylla de sin lilla mission genom att draga folk, de kära små.

Platsen, vi reste till, heter Shae-poh och har nyligen öppnats som utstation.

Den lilla samlingslokalen var hvitmålad och försedd med väggprydnader; på bordet stodo höstblommor. Alla bänkar voro fullsatta, och icke få af åhörarne voro intresserade af sanningen. Bland dessa var det 2 välbergade bönder från grannbyn. De sutto från morgonen till aftonen och hörde uppmärksamt på. Herren har säkert begynnt sitt verk i deras själar, må han i sin nåd också fullborda det.

Då sofplatsen var liten på stationen, bodde barnen och jag hos ett yngre, troende folk, som hette Hsü. Hustrun var förr en fiende, men Herren har äfven i hennes hjärta blifvit konung.

Hon döptes i våras, och nu tjänar hon så villigt Guds sak och de troende, som gästa dem. Renligt och ordentligt ha de det, såsom det anstår kristna. Vid den lilla bibelstund, vi hade i deras hem, innan vi reste, förundrade det mig, huru väl hon läste sina verser i bibeln. Hennes man har säkert hjälpt henne. De få lida smälek för Jesu namns skull, i synnerhet då hon nu tagit bort bandaget af sina fötter. Några grannar voro med under andaktsstunden i deras hem, 2 kvinnor voro så ifriga att lära sig bedja. En enkel bön föresades dem, och de upprepade densamma flera gånger. »Skola vi stå eller knäböja, då vi bedja?» frågade en af dem. Det gör hjärtat godt, när man ser någon önska lära att i sanning tala med vår himmelske Fader.

I går var jag på en större middag hos stadsmandarinens fru tillsammans med en del fruar till ämbetsmän.

De äro alla så snälla och vänliga, och jag är glad för tillfället att få vittna för hög och låg. Dock synes det enkla landtfolket mera mottagligt för budskapet om frälsning.

I slutet på denna vecka resa vi, om Gud vill, åter ut, till en annan utpost, Si-üen. Ett större möte anordnas där nästa söndag. Min man tänker få vara med äfvenså våra små. Jag kan icke säga annat, än att vi känna oss lyckliga öfver den stora nåd, Herren bevisar oss, ty Guds verk går framåt. Församlingen har förökats med 33 medlemmar i år, och andra förberedas för dopet till våren.

Vår trofaste Gud besvarar edra förböner, kära vänner. Tack för deltagandet i arbetet under detta år, tack för medel, I gifven till verket, tack för all kärlek under kampen för kinesernas frälsning!

Min man förenar sig med mig i de hjärtligaste nyårshälsningar till våra kära missionsvänner. Må vår himmelske Faders bästa välsignelser komma eder alla till del under det nya året!

Eder i Herren tillgifna
Dagny Bergling.

* * *

Honanfu den 15 dec. 1908.

Kära missionsvänner!

Förra året hörde vi om den kraftiga väckelse, som Herren sändt öfver församlingen i Korea, och i början af detta året begynte samma verk i Mandschuriet. Vi stodo liksom frågande: »Skall väl denna lifsvåg gå Kina förbi?» Äfven här har ur många Herrens tjänares hjärtan profetens rop uppstigit: »O, att du ville låta himmelen remna och fore hit ned!» Om Herren ock ej ännu besökt våra distrikt på samma kraftiga sätt som de ofvannämnda fälten, så har han dock ej lämnat oss oberörda. Den mera framträdande sidan af väckelsen i Korea och Mandschuriet har varit en djup och öfverväldigande känsla af synd hos Kristi bekännare, och detta har i sin tur verkat afsky för och aflägganden af synden. Först när synden blir synd, blir nåden nåd.

Redan vid vår konferens för infödda medarbetare, som hölls i Yuncheng (Yin-tjöng) i sept., erforo vi en fläkt af väckelsens ande, dock utan att det kom till ett djupare verk. Då denna konferens var öfver, begåfvo sig många af bröderna till en annan sådan, hvilken leddes af en missionär Goforth, som Herren förut fått använda vid väckelsen i Mandschuriet. Vid denna senare konferens fick Herren tillfälle att fördjupa det verk, som han begynt i våra bröders hjärtan, och då dessa sedan återvände, hvar och en till sin plats, förde de elden med sig. På vårt fält finnas ej många församlingar, som ej blifvit mer eller mindre berörda af denna lifsfläkt, men ännu bedja vi och vänta efter en kraftigare uppenbarelse af Herrens Ande.

Vi ha just slutat en liten bibelkurs i Jongning, vid hvilken Herren ledde oss att särskildt draga fram den sidan af hans sanning, som uppenbarar hans helighets fordran med afseende på oss, som tro. När hans renhet och helighet liksom ljuset från en strålkastare faller öfver ens lif, hvem ser sig då ej oren, för såvidt där finnes någon andlig synförmåga. Äfven vid detta tillfälle verkade Guds Ande syndakännedom hos dem, som bära hans namn, så att många stodo upp och under tårar bekände synd samt bådo Herren om förlåtelse och rening. Ett par af de närvarande bekände, att de gifvit vika för frestelsen att röka opium, andra, att de voro insnärjda i världsliga affärer, hvilket tärde som en mask på deras andliga lif. En hade genom lättja ådragit sig skulder, som han ej återgäldat. En allmän brist hos våra församlingmedlemmar har varit deras ringaktande af sabbaten. Evangelisten Djåo, som var med på vår bibelkurs, talade vid en söndagsgudstjänst just öfver ämnet: »Sabbatens helgd». Han talade rörd af den Helige Ande, och många sade efteråt, att de aldrig sett frågan belyst i detta ljus. Med bibelns ord visade han, hvarför Herren gifvit oss sabbaten, straffet för den, som vanhelgar, och välsignelsen för den, som helgar densamma.

Summan af vårt budskap dessa dagar var profetens ord: »Bryten eder ny mark, och sån icke bland törnen». Jer. 4: 3. Bedjen med oss, kära vänner, att Herren må få verka på djupet i sina bekännares hjärtan, så att »hvarje planta, som den himmelske Fadern icke planterat, må uppryckas med rötterna»! Vi veta af egen erfarenhet, att det går jämförelsevis lätt att aflägga en bekännelse och fatta heliga beslut, då Herrens Ande är nära, men i den heta striden med fienden ter det sig annorlunda. Må vi ej glömma, att våra kinesiska trossyskon ha en vida hårdare kamp att utkämpa, än vi hafva. Mörkret omkring dem är stort, och frestelser lura på alla sidor, hvarför de behöfva våra oaflåtliga böner, att de må bli segervinnare.

Eder i Herrens tjänst
Rikard Andersson.

* * *

Puchowfu i okt. 1908.

Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du få se Guds härlighet? Joh. 11: 40.

Då jag sist skref, var det från Sin-an på väg från Chi-kong-shan. Vår resa gick i fortsättningen lyckligt. I Yuncheng stannade jag öfver konferensen för kinesiska ledare. Flera frågor behandlades där, som säkerligen voro till stor nytta för deltagarna. De andliga mötena präglades af Guds Andes närvaro, och några bekände offentligt synd.

Vid vårt stormöte i Puchow den 12 och 13 okt. hade vi den glädjen höra några af de bröder, som bevistat K'üh-wu-konferensen, berätta, hvad Gud där gjort för sina barn, och äfven hos oss blef det bekännande af synd och rop om nåd att kunna öfvervinna. Vi hade den glädjen få döpa tre personer, en äldre kvinna, stadens polismästare och en man, som förut brukade hålla till »under klocktornet» i staden, d. v. s. varit en mycket dålig man.

Före stormötet började vi skolan. Vi ha f. n. 9 elever. Af dem, vi hade på våren, behagade det Herren att i sommar taga en hem. Hon var den 4:de i år, som fått hembud. Underliga äro Herrens vägar. Men lycliga äro de, som äro bärgade.

Två af de andra flickorna äro hindrade att komma i höst, den ena af sjukdom och den andra, emedan hennes hjälp behöfves i hemmet. Af de tre nykomna är en syster till ofvannämnda polismästare; fadern är f. d. militärmandarin. Hon är 20 år och har förut varit mycket emot att komma till skolan. Den andra flickan är en kusin till henne, 10 år gammal, och från ett fullkomligt hedniskt hem. Den tredje är endast 7 år gammal men har fått börja, emedan hennes moder är hos oss. Vi ha i höst börjat med missionsaftnar i skolan hvarje tisdag och sysselsätta oss f. n. med det land, som är oss närmast, nämligen Kina.

På stormötet bestämdes på förslag af församlingen, att under hösten ha $^1/_2$ månads och nästa vår en hel månads bibelskola för kvinnor hos oss.

Bedjen med oss, att såväl undervisningen af barnen i skolan, som ock hvad vi göra för kvinnorna, må blifva till välsignelse och bära evighetsfrukter!

Fröken Nylin ber om sin hjärtliga hälsning! Vi förena oss i hälsningar till Kommittéen, Damkommittéen och Syföreningen.

I Herren tillgifna
Frida Prytz.

* * *

Sinanhsien den 16 dec. 1908.

Kära missionsvänner!

Och dina tiders trofasthet är en skatt af saligheter. Es. 33: 6.

Önskar i dag meddela något af denna månadens erfarenheter. Det har varit mycket sjukligt i år, och ej mindre än fem af Sinans församlingsmedlemmar hafva slutat sitt jordelif, men det synes äfven, som skulle Gud genom denna sjuklighet gifvit nya tillfällen att vittna om honom.

Ehuru jag ännu genom språket är hindrad att taga mera aktiv del i arbetet, har jag dock fått följa min kamrat på några by- och husbesök. Första gången besökte vi en by, som här är känd för sin afgudadyrkan. Ingen troende finnes där, och de hafva ej velat tillåta »utländingarna» besöka deras hem. Det är i denna by, den kvinna bor, som hade benutväxter å sin rygg. Syster Maria Pettersson blef ombedd att göra ett besök. De troende sökte afråda henne att hörsamma denna begäran, emedan de trodde denna sjukdom vara Guds straff för deras många andebesvärjelser m. m. Som syster Maria kände Guds maning att gå, gjorde hon det, och Gud lät äfven de omnämnda benutväxterna gå bort. Detta väckte allmän förvåning, ty de hade utan resultat sökt både läkare och gudar. Flera hem i denna by äro nu öppna för oss, och vi hafva äfven någon gång fått se personer därifrån närvara vid våra gudstjänster.

För någon vecka sedan kom en af våra grannar och bad oss enträget följa honom till hans två döttrar, som voro döende. Rörande var det att se dessa, huru rädda för döden de voro, och höra deras djupa längtan att blifva friska och komma öfver till oss på våra möten, hvartill nu föräldrarna gifvit sitt medgifvande. Det smärtade oss att höra föräldrarna inför flickorna tala om, huru gärna de ville behålla den större, men önskade, att den mindre skulle dö. Hon dog också kort därefter, och nu kom fadern ånyo och enträget bad min kamrat följa med hem. Hon möttes nu af en syn, som nog ej är så lätt att glömma. För att ej den döda systerns ande skulle kalla med sig den äldre systern, hade föräldrarna bundit sin dotter vid sängen med en stark järnkedja, hvilken de för detta ändamål lånat af mandarinen. Denna kedja bar flickan nu om halsen. Kedjan var låst med ett större hänglås. — Ja, nog är hedendomen och vidskepelsen stor, och intet annat än Kristi evangelium kan skingra detta mörker. Må vi, hvar och en af oss, göra, hvad vi kunna för att bidraga till att Kristus blifver känd och älskad af detta folk. Viljen I hjälpa oss bedja härom?

För närvarande rustas här i staden med all makt för att kunna mottaga Dalej Lama med svit, som redan i morgon kan väntas på sitt återtåg från Peking. Ej mindre än 250 köksknifvar och 300 eldtänger hafva tillverkats för att kunna bereda dem mat och värme, och ej mindre än 10,000 tæl är vår lilla stad förpliktigad att betala för att gifva honom ett värdigt mottagande. Förra gången han reste härigenom, behöfde ej folket knäböja för honom, men denna gång är det påbjudet, att hvar och en, som ser honom, måste knäböja. — »Väl är mörkret stort uppå vår jord, men — se, Kristus lefver!»

»Och lämnen honom ingen ro, förrän han har beredt och gjort Jerusalem till ett lof på jorden». Es. 62: 7.

Eder i Herren tillgifna
Maria Hultkrantz.

Guds verk i Kaifeng.

Kära vänner!

Som jag vet, att det bland Sinims Lands läsare finnas de, som följa vårt arbete här med förbön och intresse, måste jag sända Eder några rader, på det att I med oss mån prisa Gud för hans underbara nåd. Vi hafva länge bedt om »väckelse», men aldrig anade jag att den skulle komma så stilla, så stark, renande, frälsande, helgande.

Gud har varit ibland oss, vi hafva sett hans frälsning, sett, huru hans Ande fyllde och ledde våra kinesiska bröder, — och vi hafva lärt oss förstå mera af de orden: »icke med makt och icke med kraft men med min ande, säger Herren Sebaot», ty välsignelsen, som kommit till oss från Gud, har ej kommit genom någon människa. Vi sågo *ingen*, utan *Jesus allena.*

Åtskilliga af de troende här voro närvarande vid de väckelsemöten, som Mr. Goforth höll på en plats norr om Gula floden. De blefvo välsignade. Vid deras hemkomst kände vi, huru Guds Ande manade oss till bön, mycket bön, trons bön. Vi höllo under en veckas tid möten i kapellet i staden hvarje eftermiddag öfver två timmar, och hvarje afton predikades evangelium på tre olika platser. Söndags morgon bekände den, som ledde mötet, att han uraktlåtit att öfverlämna en filt till fru Bird. Filten hade D:r Carr lånat honom, då han följde dem på deras resa till Shanghai, med tillsägelse att återlämna den vid framkomsten till Kaifeng. I stället för att göra detta hade han behållit den för sig själf. Det var gripande att se honom visa fram filten för alla de församlade och frimodigt bekänna sin synd. Hans ärliga och frimodiga bekännelse gjorde ett djupt intryck på de församlade, och då han sedan med strålande ansikte uppmanade dem att bekänna och öfvergifva sina synder, gick det som en susning genom rummet. Väckelsen hade börjat, Gud hade kommit till sitt tempel.

Sedan den dagen har Gud själf ledt mötena; det behöfdes icke någon särskild »ledare» eller »talare». Aldrig förr har jag varit med om sådana möten hvarken hemma eller i Kina. Bekännelse, bön, lof och pris, vittnesbörd och bibelord följa, det ena efter det andra; där är ingen väntan den ena på den andra, intet stapplande, — undran och förväntan hafva fyllt allas hjärtan. Folket behöfver ej längre uppmanas att gå på mötena, de äro så ifriga att gå, att de skyndsamt fullgöra sitt arbete och gå långa afstånd för att få vara med. De ledande i arbetet hafva blifvit storligen välsignade. Själfviskhet, liknöjdhet, kritik, kärlekslöshet, högmod, — allt sådant och mycket annat bekännes och öfvergifves. Här reser sig en och bekänner: »Jag brukade röka opium, — Herren har frälst mig därifrån. Jag borde hafva gifvit de penningar, jag nu inbesparat, till Guds verk men har ej gjort så. I dag lofvar jag inför Gud att hvarje månad gifva 500 cash (c:a 1,25), och här gifver jag 1,000 cash, för att visa min uppriktighet.»

En annan: »Jag har i hemlighet rökt tobak, ehuru jag visste, att det var orätt för mig, — från och med i dag skall jag ej röka mer.»

Ännu en annan (vår äldsta assistent på sjukhuset): »Jag har ej i mitt hem lefvat helt för Gud, och därför har min hustru ej ännu afgjort sig för honom. I dag resa vi oss båda upp, — hon för att begära dop och jag för att säga, att hädanefter vill jag gifva Herren första rummet ej blott i mitt arbete på sjukhuset utan äfven i mitt hem».

En annan assistent på sjukhuset: »Jag har haft höga tankar om min begåfning och förmåga, men Gud har förödmjukat mig i dag. Jag vill lefva för att samla själar till Jesus, — Gud förlåte mig och hjälpe mig att alltid och allestädes vara helt för Jesus».

Några kastade sig under höga rop och tårar ned på marken och bekände sina synder. Guds Ande gjorde, hvad vi aldrig kunnat; han öfverbevisade om *synd*. Andra voro fyllda af fröjd och den Helige Ande. En afton reste sig åtskilliga upp för att bekänna Kristus för första gången och fem för att begära dop. Medhjälparne på sjukhuset hafva blifvit härligt välsignade. Den yngsta af dem, endast 21 år gammal, är fylld af hopp och frid i Gud. Han ombads att predika på söndagen, och hans frihet i anden och förmåga att öppna Skrifterna var härligt att se. Han tillbringar timmar i bön. En annan man, portvakt i staden, brukar nu, hörde vi, då han vill vara ostörd i bön, sätta ett papper utanför sin dörr, på hvilket står skrifvet: »*Bönetimmen*». Undren I på, att välsignelsen kommer?

Utomstående hafva ock kommit på mötena, och vi hafva sett exempel på, huru Guds ande verkade äfven på dem. — Vi hafva blifvit storligen uppmuntrade. Prisen med oss Gud för hans stora nåd, och bedjen, att ingen otro eller otrohet hos oss må stänga himmelens fönster.

»*Renen eder*, renen eder, I som bären Herens kärl». »*Bedjen* och *I skolen få*, på det att eder glädje må vara fullkommen».

Hafven tro på Gud.

Om vi fullgöra villkoren, skall Gud förvisso gifva välsignelsen, — *mer än nog*.

Kaifeng den 15:de dec. 1908.

Jane Guinness.

Apotekaren Efraim Sandblom.

Skaran därhemma ökas — än får den ene, än den andre af kämparna i den heliga striden, striden för Guds rikes seger på jorden, nedlägga svärdet och aflägga rustningen, afkläda sig arbetsdräkten och ikläda sig högtidsskruden — och så gå att förena sin röst med den stora skarans lof inför Guds och Lammets tron.

Åter har Svenska Missionen i Kina lidit en förlust, i det att denna missions mångåriga ombud i Jönköping, apotekaren Efraim Sandblom, kallats hem af sin Herre. Den 15 jan. kom hembudet efter ett långt sjukdomslidande.

Härmed har afslutats den inom tidens gränser förlagda delen af ett människolif, som i flera afseenden varit ovanligt. Ovanligt icke genom yttre utmärkelser eller eljest sådant, som inför världens ögon utgör kännetecken på storhet, utan därigenom att från detta lif utgått inflytelser, som i ovanlig grad sträckt sina verkningar till vida kretsar, och därigenom att detta inflytande ovanligt helt ägnats åt Guds tjänst.

De tvenne områden, inom hvilka hufvuddelen af Efraim Sandbloms verksamhet förlades, voro — frånsedt hans dagliga kallelses uppgifter — det kristliga ungdomsarbetet samt arbetet i hemlandet för den yttre missionen. Åt båda skänkte han sitt varma hjärtas rika intresse och kärlek, för båda utgaf han så långt förhållandena medgåfvo sin tid, sina krafter och sina i många afseenden stora gåfvor. I sann kärlek till ungdomen nitälskade han innerligt för dess frälsning och verkade såsom Jönköpingskretsens ynglingsförbunds ordförande, alltsedan detta förbund bildades, och såsom Jönköpings Kristliga Ynglingaförenings ordförande under den långa tiden af 17 år till stor välsignelse. Denna verksamhet inskränkte sig icke till det samhälle, där han bodde, utan på söndagarna var han ofta ute än här, än där på landsbygden i länet och förkunnade med lif och värme frälsningens evangelium.

Guds rikes framgång i hednavärlden låg honom ock varmt om hjärtat. Och han var en kännare af missionsvärlden som endast få hemmavarande missionsvänner. Med sin stora lätthet att tillägna sig kunskaper å skilda områden kunde han ock med klar blick uppfatta situationen på missionsfältet. Personligen stod han genom en omfattande brefväxling i förbindelse med ett stort antal missionärer i snart sagdt alla världsdelar.

Ej endast genom det talade ordet var han verksam. Äfven de ord, som kommo från hans lättflytande penna, voro sådana, att de gjorde intryck. I både bunden och obunden stil var han mäktig att på ett fängslande sätt uttrycka sina ofta djupa och väckande tankar.

Men hvad vore ord och skrift, om ej en man stått bakom ordet, en man, hvars högsta lifsintresse verkligen var, hvad som hörde till Guds rike, en man, som med hänförelsens värme gaf sig själf åt de uppgifter, han såg sig anförtros af Gud. En sådan man var Efraim Sandblom. Hans exempel skall därför icke minst bära frukt äfven i kommande tid.

Nu har hans kroppshydda i den klara vinterdagens solsken, följd af en talrik skara af hans vänner, förts till sitt sista hvilorum, där stoftet bäddats till dess uppståndelsedagens ännu klarare sol en gång strålar öfver jorden, då rättfärdighetssolen, Kristus själf, med sitt lifgifvande ljus skall väcka de sofvande ur grafvarnas slummer.

Till dess hvile stoftet i frid! Anden är hos Gud! Välsignadt vare hans minne på jorden!

K. N—s.

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, Stockholm, 1909.

N:r 4. 14. Årg. 15 Februari 1909. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

Innehåll: Jag hjälper dig. — Krisen i fjärran Östern. — Väckelsen i Shansi. — Ett besök i tvenne hufvudstäder. — Brefafdelningen. — Redovisning.

Missionär A. Berg med fru.

Jag hjälper dig.

Es. 41: 14.

Må hvar och en af oss denna morgon höra, huru Herren Jesus säger till oss: »Jag hjälper dig». Det är för mig, din Gud, endast en ringa ting att hjälpa dig. Kom ihåg, hvad jag redan har gjort. Och jag skulle icke hjälpa dig! Jag har ju köpt dig med mitt blod. Skulle jag då icke hjälpa dig? Jag har dött för dig; och om jag gjort, hvad mera är, skall jag då icke utföra det, som är mindre? Att hjälpa dig! Det är det minsta, jag skulle vilja göra för dig. Jag har gjort mera och skall göra mera. Jag utvalde dig före världens grundläggning. Jag ingick ett förbund med dig. Jag försakade min

härlighet och blef människa för din skull. Jag gaf mitt lif för dig; och om jag gjorde allt detta, skall jag sannerligen äfven hjälpa dig nu. Då jag hjälper dig, gifver jag dig endast, hvad jag förut förvärfvat åt dig. Om du behöfde tusen gånger mera hjälp, skulle jag gifva dig den. Du begär *litet* i jämförelse med hvad jag är redo att skänka dig. Det myckna, du behöfver, är för mig litet att gifva. *Hjälpa dig!* Frukta icke! Om det funnes en myra vid dörren till ditt förrådshus för att begära hjälp, så skulle du nog icke komma på obestånd, om du gåfve den en handfull hvete. Och själf är du endast en liten insekt vid min alltillräcklighets dörr. *Jag hjälper dig.* O, min själ, är detta icke nog? Behöfver du mera styrka än hela Treenighetens allmakt? Behöfver du mera visdom än som finnes hos Fadern, mera kärlek än som blifvit ådagalagd genom Sonen, eller mera kraft än som uppenbaras i Andens verkningar. Kom hit med ditt tomma käril! Denna brunn skall i sanning fylla det. Skynda dig att samla tillhopa alla dina behof och haf dem hit — din tomhet, dina lidanden, din brist. Se, Guds flod räcker till för dig. Hvad kan du mer begära? Gå framåt, min själ, i denna din kraft. Den evige Guden är din hjälpare. »*Frukta icke, ty jag är med dig; var icke försagd, ty jag är din Gud, jag styrker dig, jag* ***hjälper*** *dig.*»

Krisen i fjärran Östern.*

I.

I fjärran Östern pågår för närvarande en märklig kris utan motstycke i historien. Den är afgörande för icke mindre än 500 miljoner människor, nämligen för Japans, Kinas, Koreas, Manschuriets och Mongoliets folk. Lägga vi ock härtill det Indiska väldet, tillkomma ytterligare 300 miljoner. Bland dessa väldiga skaror kämpa olika makter om herraväldet. Här är ungdom och ålderdom, radikalism och konservatism, tillväxt och förfall. Hvilken religion skall här bli den förhärskande? Eller skola de afsäga sig all religion?

Man frågar mig: Hvad innebär då denna väldiga kris? Jag vill svara genom att hänvisa till de stora segrar, kristendomen redan vunnit, och framhäfva den däraf följande nödvändigheten att fullfölja dessa segrar. Betraktar man dessa Österns länder såsom ett helt, är det förvisso triumfer, kristendomen där vunnit. Under mina resor därute i Östern har jag funnit föga anledning till nedslagenhet eller missmod. Jag vet, att det finnes punkter utefter den kristna arméns linje, som äro hårdt ansatta af fienden. Låtom oss t. ex. tänka på den stora drabbningen vid Mukden, hvarest slaglinjen var ända till 8 sv. mil lång. Där kunde det ju hända, att någon afdelning blef hårdt ansatt af fienden och från sin synpunkt ansåg allt vara förloradt, då däremot generalen, som öfverskådade det hela, såg, att det gick till seger. På samma sätt måste den, som öfverskådar fältet i östra Asien, komma till det resultat, att Kristi sak har segern på sin sida.

Se t. ex. på Korea. Där finna vi ett folk, som låtit sig gripas af Guds Helige Ande. Väckelsen där fann jag vara bokstafligen nationell såväl till djup som omfattning. Den påminte mig om den stora väckelsen i Wales. Öfverallt i landets olika delar märkte man, att Guds Ande verkade bland människorna i kraft. Jag kan ej glömma en erfarenhet, jag själf fick göra under besöket i Koreas hufvudstad, Seoul, midt i vintern. Det fanns ingen tillräckligt stor lokal att få inom staden. Men utanför dess murar låg Oafhängighetssalen — uppkallad efter en historisk händelse — rymmande 2,500 personer. Mötet skulle hållas där kl. 2. Biljetter hade af den studerande ungdomen utdelats till unge män bland de ledande inom affärsvärlden och bland de inflytelserika klasserna i allmänhet. Kl. 9 på morgonen började människor strömma ut ur staden, och kl. 12 var salen fullsatt till sista plats. Då vi vid tiden för mötet närmade oss platsen, sågo vi alla vägar kantade med människor. Det var en kall dag, bistert kall. Då vi säga så och så många grader Celsius, säga de så och så många rockars köld. Nu var det »sju rockars köld». Jag förstod snart, hvarför hela denna skara stod där ute i kölden. Salen där inne var öfverfylld. Där voro 3,500 personer, som ej kommit in. Ungefär 500 fingo plats i ett buddisttempel, som upplåtits för ändamålet. De öfriga stodo under bar himmel och åhörde fem föredrag. Inne i salen varade mötet i tre timmar. Guds Andes kraft var närvarande. Två hundra unge män böjde där för första gången knä för Jesus Kristus. Det skulle kunna anföras från skilda delar af landet belysande exempel på samma törst efter evangelium om Jesus Kristus.

I Korea har under de senaste 12 månaderna skett 50,000 omvändelser till Kristus. Jag vågar påstå, att om en allvarlig kristen med fast kristlig öfvertygelse och sant kristligt lif bosatte sig i Korea på hvilken plats som helst, skulle han på sex månader få se en kristen församling bildad omkring sig. De koreanska kristna äro starka kristna; de äro bibelkunniga kristna. Mer än 1,000 män samlades nyligen på ett ställe för att deltaga i en bibelkurs; af dessa hade flera rest mer än 10 dygn för att komma dit. De äro bedjande kristna. Jag känner till en plats, där hvarje vecka mer än 1,000 personer samlas till bönemöte. De tro på de kristnas plikt att sprida evangelium. De lämna ej endast åt sina pastorer att göra detta. Det är vanligt bland dem att afsätta vissa dagar, veckor, ja, t. o. m. månader af året för missionsarbete. De gå omkring från stad till stad, från by till by och förkunna evangelium. Dessa kristna tro, att Kristus menade, hvad han sade, då han befallde sina lärjungar att sprida evangelium till alla. Jag reste från Korea med den fasta öfvertygelsen, att, om vi fullfölja arbetet från denna lofvande begynnelse, skall Korea bland hednafolken blifva den första nation, som ställer sig i de kristna folkens led.

Då jag för 13 år sedan besökte mellersta Kina, sade mig biskop Moule, att då han först kom ut till Kina, fanns det i hela landet blott 50 protestantiska kristna. Då han fällde detta yttrande till mig (1896), uppgick antalet till 80 tusen. För två år sedan hade detta antal vuxit till 200 tusen. Dessa summor angifva de nattvardsberättigades antal. Räknas därtill anhängarne (d. v. s. de, som visa särskildt intresse för kristendomen utan att öppet hafva öfvergått till den), går antalet helt säkert upp till en miljon. De kinesiska kristna kunna godt uthärda

* Föredrag af John R. Mott i Blasieholmskyrkan d. 31 jan. 1909.

jämförelse med hvilka andra kristna som helst. De ha visat fasthet och mognad. De ha uthärdat förföljelse och martyrskap, stormar, inför hvilka många kristna här skulle ha gifvit vika.

För närvarande pågå omfattande väckelser i nästan alla delar af Kina. Jag samtalade nyligen med en framstående biskop, hvilken besökt 140 platser, och på alla dessa, sade han, hade människor afgjort sig för Kristus. Det är icke blott de lägre klasserna i samhället, som blifva kristna, utan äfven de bildade. Jag tror, att de i ännu högre grad gifva sin erkänsla åt kristendomen.

Då jag för 7 år sedan för andra gången besökte Kina, sökte jag utverka tillåtelse att få tala till den studerande ungdomen. Men då jag nämnde min plan, ansågs den af alla för omöjlig. Då jag för 2 år sedan åter var där, kunde man ej finna nog stora salar att rymma alla dem, som ville höra, från de studerandes och bildades klass. Man måste därför för tillfället uppföra stora paviljonger, hvilka till sista plats fylldes af ifrigt lyssnande ungdom. Uppmärksamt sutto de där i tre hela timmar och kunde knappast förmås att gå för att lämna rum för enskildt samtal med dem, som hade djupare intresse.

Man kan knappt fatta, att det ännu ej förflutit en mansålder, sedan man i Japan fann officiella kungörelser uppsatta, där belöning utlofvades åt den, som angafve de kristna. Nu finns det i landet 60,000 nattvardsberättigade församlingsmedlemmar. Kristendomen har i Japan funnit anhängare ej blott bland de lägre och mindre inflytelserika klasserna. Den har tvärtom från början vunnit sina största segrar bland riddareklassen. Japan är det mest framåtsträfvande land i världen, och det är just dess mest framåtsträfvande folkklasser, som ifrigast omfatta kristendomen. Af parlamentets 380 medlemmar äro nu 14 kristna. Under den föregående perioden voro de blott 7. Den mest omfattande väckelse bland den studerande ungdomen, jag känner till, är den, som under de sista 2 åren pågått i Japans högre och lägre skolor. Man har sagt mig, att omkring 3,000 anmält sig som sanningssökare, och att redan flera hundra af dem blifvit döpta. Japanerna se sig om i världen efter det bästa, icke minst på det religiösa området. Man kan vara viss om att, vore kristendomen föråldrad, skulle de ej så ifrigt sträcka sig därefter. Men kristendomen vinner i Japan anhängare ej blott bland statsmännen och de bildade utan äfven bland folkets breda lager. Häromdagen hade jag bref från en vän i Japan, däri han omtalar, att en väckelse utbrutit bland fångarna i ett fängelse i norra delen af riket. Af dess 2,000 fångar hade nästan alla börjat fråga efter frälsning äfvensom flertalet af fångvårdspersonalen, som senare blifvit mäktigt gripen af fångarnes förändrade lif. Jag skämmes ej för ett evangelium, som kan gripa en medlem af parlamentet likaväl som den uslaste fånge.

Under min sista vistelse i England fick jag i bref från Ceylon, buddismens starkaste fäste, meddelande om att vid pass 200 unga män där blifvit omvända, 36 af dessa från buddismen och 37 från hinduismen. Tänk därpå, att det finns missionärer, som fått arbeta i 40 år utan att få se något resultat. Asien är under förvandling. Flodvågen stiger.

Under de närmaste 30 åren efter 1871 växte de kristnas antal i Indien med mer än 115 %, under det folkmängden under samma tid ökades med 14 %. Nu finns det en miljon kristna i Indien. Stora märkliga massrörelser pågå i flera trakter. I en trakt hafva under de senaste 3 åren omkring 50,000 personer upptagits i församlingen. Omfattande väckelser pågå i bergstrakterna i norr, bland änkor och öfvergifna kvinnor genom Pandita Ramabajs arbete i väster och bland telugustammarne i sydvästra Indien. De under förra året döptas antal uppgick till 2,000. Jag har blifvit tillfrågad, om det ej är endast de lägre kasterna, som omfatta tron. Jag är glad, att jag kan säga, att af de bildade och framstående klasserna hafva flera nu vändt sig till kristendomen än någon gång under det sista århundradet. Då Henry Martyn vid dess början kom till Indien, sade han: »Det är lättare att få se en död uppstå än en brahman omvända sig». Men jag har sett döda uppstå i alla delar af landet. Jag menar, jag skulle kunna nämna många vid namn, hvilka genom beröringen med den lefvande Kristus kommit ut ur döden och in i lifvet. Ja, flodvågen är i stigande bland de bredare folklagren så väl som bland de högre klasserna. Och det är alltid klokt att begagna sig af den stigande flodvågen. Kom ihåg, att Napoleon sade, att rätta stunden att rycka fram med reserven är, när fienden börjar vackla, då man lättast kan i grund nedgöra honom. Jag påstår, att nu börja fienderna vackla utefter hela linjen. Bringen upp reserven!

Jag vågar påstå, att kristendomen därute är så äkta och så fast rotad, att, om missionärerna genom någon händelse skulle lämna fältet, verket det oaktadt skulle gå framåt, och att, om kristendomen doge ut här hemma, den skulle kunna återtändas genom elden där ute.

Väckelsen i Shansi.

(Efter Chinese Recorder).

En af missionärerna i Taiyuen, provinsen Shansis hufvudstad, skrifver följande:

Då vi fingo underrättelser om den välsignelse, som våra medbröder på andra platser fått, blef vår längtan och väntan starkare, och vi bådo och trodde, att Gud skulle välsigna också oss. Våra evangelister inbjödos tillsammans med ledarne på stationen och utstationerna. Missionär Corbyn sände 24 män från Taiku och missionärerna Falls och Gilmer kommo med sina fruar från Pingiao och med dem 6 män och 6 kvinnor från församlingen därstädes. Flera af dessa kinesiska bröder hade deltagit i mötena vid Pingiao men hade därvid ej medvetet mottagit välsignelse.

Våra möten begynte lördags afton den 17 okt. Vi började med bönemöte. Ända från första början var det tydligt, att många af de närvarande voro i sin ande mycket mottagliga för välsignelse, och vi kände alla, att den skulle komma till oss. Vid bönemötet tidigt på söndags morgon var det några, som bekände sina synder. Missionär Goforth såg i församlingen framför sig många ifrigt längtande, allvarliga män och kvinnor. Kyrkan var till trängsel fylld. Vid detta och närmast följande möten förnams välsignelse, men den fulla kraften kom dock ej. Ja, på måndagens aftonmöte märktes t. o. m. motstånd.

Tisdags morgon åter var det några, som vid det tidiga bönemötet bekände sina synder. Det var tydligt, att vi nu kunde vänta välsignelse. Efter predikans slut voro flera redo att bedja om förlåtelse. Efter en kort

stund kom en af de ledande i församlingen fram och begärde ordet. Före år 1900 var han den förnämste medhjälparen i sjukhuset, och efter den tiden har han verkat rätt mycket ute i staden utan ersättning. Han var närvarande vid de möten, som höllos i Pingiao, och förmanade därvid de närvarande. Hans samvete var emellertid oroligt, och då dessa möten voro slut, kom han till Taiyuenfu för att bekänna, hvad han förut förtegat i Pingiao. Han framsade några få ord, bekännande otrohet och synd, som han hade gjort sig skyldig till under tiden efter boxarupproret. Därpå föll han öfverväldigad af själsångest ned på sina knän och ropade med genomträngande skri om förbarmande. Under en tid af omkring tjugu minuter hörde man endast jämmerfulla klagorop och af snyftningar kväfda eller afbrutna yttranden. Alla de närvarande ropade om förlåtelse och bekände sina synder. Icke blott vuxna män och kvinnor utan äfven gossar och flickor från skolorna gräto bittert. Gråten och jämmern tycktes stiga och falla som den brusande hafsvågen ifrån rummets ena ända till den andra. Ingen af oss kan någonsin förgäta, hvad vi sågo och hörde. Äfven missionärerna rycktes med i den allmänna gråten och klagan.

Under onsdagen upprepades detsamma, och vi erforo samma välsignelse. Men för en stund tycktes något motstånd hafva rest sig mot Guds kraft och uppenbarelse. Omsider började dock några kvinnor att bedja först en och så en annan, tills flera förenade sig i bön på en gång. Detta åter ledde till att alla blefvo lika mäktigt berörda som under gårdagen. En af våra bästa kristna slog i förtviflan sina händer mot bänken, vid hvilken han knäböjde. Hans jämmerrop voro förtviflade. Slutligen började en af gossarna från barnhemmet att bedja. Han dolde ansiktet i sina händer, och strida tårar strömmade nedför hans kinder. Nu stillade sig för ett ögonblick snyftningarna, men de hördes snart på nytt, och då höjde en yngling sin klara röst och ropade till Gud om förlåtelse för alla. Underbart var det att se, hur jämmern stannade af och ett stilla lugn föll öfver hela församlingen. Så rörande var åsynen af dessa gråtande och bedjande män och kvinnor, att några främlingar, hvilka hade kommit in och ej hade någon aning om hvad allt detta betydde, utom det att de hörde dem bekänna sina synder, snart ej kunde afhålla sig från att gråta med dem. På onsdagens aftonmöte, det sista af Goforths möten, förnams en oafbruten ström af välsignelse. Då missionär Goforth bad om förbön för de möten, han ämnade hålla i Honan, började alla att på en gång bedja högt, hvar och en som hans hjärta manade, allvarligt, stilla. Det var en underbar harmoni, hvari den Helige Andes mäktiga susning förnams. Det var ingen oreda och intet, som verkade störande denna stund, då omkring tvåhundra människor i en ande uttalade förbönens ord. — Detta möte var det underbaraste af dessa mäktigt gripande möten.

Emot slutet af mötet lade pastor Goforth de närvarande på hjärtat, att ej någon måtte försumma detta tillfälle. Då kom en ung man, son till en af våra mest nitiska evangelister, fram till plattformen och uppräknade ett förfärligt syndaregister. Med nedböjdt hufvud och nedslagna ögon fortsatte han till slut och böjde sedan sina knän. Han hade hittills hållit sig uppe men bröts nu alldeles ned och brast i en hejdlös gråt. Han låg där framstupa på golfvet med ansiktet i sina händer och kunde ej röra sig under nära en half timme.

Dessa möten äro nu slut, men vi hafva en ny församling i Tayuanfu. Bekännelser afgifvas ännu, och jag har just hört om en man, som bedit och gråtit en hel natt.

Det är omöjligt att gifva en utförlig beskrifning. Det skulle taga alltför stort utrymme. Gud har besökt oss i denna »martyrernas stad» med en pingstvind af Guds Ande, och honom ske ära och pris i alla församlingar!

»En ny Jesus har kommit till Tayuanfu», säges det bland folket, och just i dag har jag haft besök af två japaner, hvilka hört om välsignelsen och därför kommo och fröjdades med mig.

Ett besök i tvenne hufvudstäder.

Den 9 november.

Af missionen utsedd att såsom densammas representant närvara vid ett federationsmöte i provinsens hufvudstad, Tayuanfu, har jag i dag anträdt min resa. Det åtgår tio dagar, innan målet uppnås, och som en resa till Peking m. fl. ställen är påtänkt, blir bortovaron från hemmet rätt lång.

Broder Verner Wester utgör mitt ressällskap. Den djupa förlust, som han nyss lidit genom sin makas bortgång efter ej fullt 1 $^1/_2$ års äktenskap, nödvändiggör för honom en rekreationsresa. Kl. 10 f. m. voro vi färdiga till uppbrott. På trappan stodo alla i hemmet. Min maka, »syskonen», medhjälparne, lärarne, eleverna och tjänarne för att säga ett sista farväl. Verner rider sin hvita häst och jag en förhyrd packmulåsna. Densamma befanns vara lika ostyrig som hästen spak. Så fort packningen lades på, slog hon bakut. Utanför stadsporten var det på liknande sätt, då jag satte mig upp för att rida. Hela packningen kastades utaf, och det såg ej mycket hoppfullt ut att komma någon väg. Åsnedrifvaren ville lägga skulden på mig och menade, att jag ej förstod den stora konsten att »rida», d. v. s. sitta som en säck på andra säckar! Det kändes ju litet förödmjukande, då jag nu i så många år praktiserat denna ädla konst här i Kina, såväl på mulor som på åsnor och hästar med och utan packning; men hvad hade jag att göra?

Ankommo på kvällen utan vidare äfventyr till vårt nattkvarter.

Den 10:de. Min ära är räddad, och jag har fått upprättelse! I dag upptäckte vi ett stort, illaluktande sår på åsnans högra sida, under sadeln! Ej underligt, att hon ej är tillfreds! Sådant är, tyvärr, så vanligt i Kina. »Kreaturens suckan» förnimmes öfverallt. Och jag suckar, äfven jag, öfver att jag *måste* rida det arma djuret ännu några da'r.

Sammanträffade på f. m. med tvenne troende kineser, som under den sista tiden blifvit »förnyade till sitt sinnes Ande». De »talade med andra tungor». Gud har besökt sitt folk här i Shansi, och vi vänta få se mera, ju längre upp vi komma.

Den 11:te. »Med sina fjädrar skall han betäcka dig.» Undgingo i dag såsom genom ett underverk att blifva ihjälsparkade af åsnan eller klämda till döds mellan densamma och hästen.

Den 12:te. Ankommo till Pingjangfu, verksamhetsplatsen för pastor Hsi m. fl., som nu äro aflidna. Äfven här har Gud besökt sitt folk. Allmänna samtalsämnet är, hurusom Herren varit »lik en smältares eld och en vaskares såpa».

Ett nytt sjukhus är under byggnad till minne af den under boxareupproret mördade doktor Millar Wilson och hans maka. Här utbytte jag åsnan mot en vagn, och hoppas jag nu att utan vidare äfventyr nå resans mål.

* * *

Yuncheng den 29 december.

Mitt försök att föra något så när hyggliga dagboksanteckningar gick i kras! Afbrotten blefvo för många, och tiden var knapp. Kanske var det ock så godt, ty jag känner åtminstone en af mina kolleger härute, som tycker det är förfärligt tråkigt att läsa dagboksanteckningar. Kanske han har flera sina likar; då vill jag spara dem och i stället hopsamla det viktigaste af det, som jag hörde och såg.

* * *

Norr om Pingjangfu ligger staden Hung-tung. Vi tillbringade en söndag där. Till gudstjänsterna i staden kommer litet folk; de flesta samlas på utstationerna, som uppgå till ett femtiotal. Pastor Hsis efterträdare i arbetet, pastor Sjy, har beredt församlingen och missionärerna mycken sorg. Af naturen mycket begåfvad både hvad inre och yttre egenskaper beträffar, en född ledare, föll han för frestelsen att »inveckla sig i näringsbestyr». Mandarinen på platsen utsåg honom till medlem af stadsfullmäktige; han började bankaffär och kolgrufvedrift och upprättade en skola, i hvilken eleverna fingo tillbedja Konfucius o. s. v. Inom församlingen försökte han göra sprängningsarbete och bilda en självständig från utländingarne skild församling. När han nu rönte motstånd, tog han anstöt, och det sista, jag hörde af honom, var, att han i en kinesisk tidning insatt ett tillkännagifvande, att han blifvit förd bakom ljuset af utländingarne!

Hvilken sorg detta vållat dem, som stå arbetet närmast, låter sig lätt tänka.

Många lärdomar kunna af detta hämtas, och ett är visst, att pastor Hsis ord till mig för ungefär 15 år tillbaka besannas: »Innan några kristna finnas på en plats, har man sina bekymmer, men sedan de börja tillkomma, uppstå äfven bekymmer, ehuru af annan art.»

Norr om Hung-tung ligger staden *Kiai-hsiu*. Här tillbringade min hustru och systrarna Hilma Tjäder och Anna Eriksson sina första månader i Kina, sysselsatta med språkstudier. Nu vistades här fröknarna Morris, Hjort och Romcke, de två senare norskor, tillhörande Kina Inlands-missionen. Äfven de hade en börda att bära, som ej var lätt, men hvartill Herren gaf kraft.

Evangelisten på platsen, som äfven är församlingsäldste, bor i missionens lägenhet tillika med hustru och tre små barn. Nu var han allvarligt sjuk, nära döden, och hustrun vansinnig. I tur och ordning måste nu dessa tre systrar vaka öfver henne natt och dag och äfven ha tillsyn om det späda barnet. Inga släktingar hade hon, till hvilka hon kunde sändas, och försöket att använda kineser till vården hade totalt misslyckats; hon lydde dem ej. Det gjorde mig mycket ondt om dem allesamman. »Jag håller på att lära mig betydelsen af Fil. 3: 10: delaktigheten i hans lidanden», sade en af systrarna till mig, »och jag ville just nu ej hafva det annorlunda».

Under resan lyckades det mig få adress på ett sjukhus, där sinnessvaga mottagas, och jag var ej sen att skrifva och gifva dem adressen i den förhoppning, att någon ändring må kunna vidtagas.

Anlända till Tayuanfu, fingo vi bekräftelse på de underrättelser, vi hörrt på vägen, att såväl änkekejsarinnan som kejsaren dött. Hela staden vittnade därom så till vida, att blått, hvitt och svart utgjorde de förhärskande färgerna. Allt lysande, rödt och guld, var försvunnet. Stadsportarne voro besatta med dubbla vakter, och bajonetterna voro påskrufvade gevären. Det var ju underliga känslor, som bemäktigade sig en vid ett dylikt tillfälle. Det kom så oväntadt; och så båda på en gång! En mängd rykten voro ju i omlopp, såsom att inga järnvägståg skulle gå på 40 dagar, att flera tusen soldater skulle sammandragas till Peking m. m. Mest fruktade man dock för revolutionärerna, att de skulle begagna sig af tillfället och företaga något. Men de blefvo tydligen lika öfverraskade som alla andra och voro ej förberedda.

I Tayuanfu bodde vi hos professor Erik Nyström, lärare vid regeringens högskola, och åtnjöto för öfrigt gästvänlighet af flera familjer i staden. Federationsmötet bevistades af 12 ombud. Öberg var representant för Skand. Allians-missionen och Myrberg och Carlén för Helgelseförbundet. Detta var mera ett förberedande möte, vid hvilket principerna för arbetet fastställdes. Nästa möte, som skall hållas 1910, skall väl företaga mera bestämda handlingar. Min personliga uppfattning var, att i denna provins, där hvarje sällskap har sitt tilldelade fält, federationsidén är ej så af behofvet påkallad.

Det enda, det i framtiden kan komma att blifva tal om, vore gemensamt högskolearbete, och den frågan blir ej så lättlöst.

Tayuanfu är martyrernas stad. Att besöka grafvarne medgaf mig ej tiden, men för mig visades den plats i landshöfdingens residens, där de flesta af dem hållits fångna, och där de dödats. Besåg äfven minnesstenarne, som upprests öfver såväl katoliker som protestanter. Jag fick också se en minnessten, upprest af missionärerna till ämbetsmännens ära för den raskhet, hvarmed de utredde affärerna år 1901!

Detta tyckte jag var att gå för långt i artighet, och jag fann flera, som delade min åsikt.

Från Tayuanfu till Peking med järnväg! Välbyggd ehuru smalspårig, bekväma vagnar, vänligt bemötande. Ingen fara mera att mulåsnorna skola falla ned i de djupa ravinerna, inga båt- och vagnresor, endast en natts vistelse på ett kinesiskt värdshus och detta ej ett af den gamla typen utan ett riktigt snyggt och ordentligt. Kommo vi så till Peking, dit just nu hela världens tankar och intressen koncentrera sig. Hos mr och mrs King, lärare vid »The Peking University», en amerikansk högskola, rönte vi, Verner Wester och jag, det gästfriaste emottagande. Mr King hade varit med under belägringen af Peking 1900 och förde oss nu genom Brittiska legationen, som under juli och augusti månader samma år hyste inom sig så många olika nationers representanter, katoliker och protestanter, diplomater och missionärer samt flera hundra

infödda kristna, alla utsatta för boxarnes fanatiska våld. Japanska legationen, prins Sus f. d. palats, nu jämnadt med jorden, besågo vi. »Lest we forget» (på det vi ej må glömma), stod det måladt i svarta bokstäfver på en af kulor och granater bombarderad vägg, inmurad i den nya, som omgifver den Brittiska legationen.

Dagarne i Peking användes till att besöka de olika skolorna för gossar och flickor, skolor för utbildande af predikanter och bibelkvinnor, sjukhus m. m. I flera år har jag känt behof af att få göra en dylik studieresa, och nu beskärdes detta mig.

Flera af missionsveteranerna, såsom Martin, Sheffield, Goodrich och Lowry kommo vi i närmare beröring med, i det vi bjödos till deras hem. Gamle dr Martin, född 1827, »utför sitt bästa arbete nu», var det en som sade. Han predikar i gatukapell, föreläser m. m. och planerar för arbete, som om han vore i sina bästa år.

»Himmelens altare», Konfucii tempel, Lamatemplet m. fl. besöktes ju ock. Af det kejserliga palatset sågo vi ej mer än de gula taktegelpannorna, och de flesta utländingar få väl nöja sig med det.

Den dag, den unge kejsaren — 3 år — kröntes, voro vi i Peking. Som genom ett trollslag förändrades stadens utseende. Flaggorna höjdes åter i topp, ljusa, glada färger anlades, och musiken spelade i baracker och kaserner. Men det räckte blott en dag, och sedan återtog allt sorgens prägel. De, som uppriktigt sörja, äro nog de stackars barberarna, ty på 100 dagar äro de förbjudna att raka någons hufvud. Verkningarna häraf äro synliga på litet hvar, som anlagt den kinesiska hårpiskan.

Från Peking gjordes så ett besök i Tientsin, som väknappt låter sig öfverträffas af Shanghai. Yuan Shihkais kraftfulle hand spåras här. Breda gator, elektriska spårvagnar, d:o ljus, vattenledning m. m. finns. På hemresan gjordes en afstickare till vännerna Guinness i Kaifeng-fu, och ända fram till Hånann-fu förde järnvägen oss.

De återstående fem dagarne tillryggalades på kärra, och då densamma den 18:de december stannade utanför hemmets dörr, var återseendets glädje stor.

Herren hade bevarat vår utgång och ingång. Honom vare ära för allt!

August Berg.

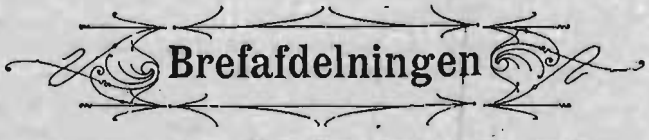

Yangchow den 27 dec. 1908.

»Men med din nåd ledde du det folk, du förlossat». 2 Mos. 15: 13.

Förlåt, att jag ej förr skrifvit och tackat för hälsningen under resan och för de böner, som uppsändts, och som blifvit så rikligt besvarade. Herren gaf oss i sanning en skön resa, och nu har Herren i sin nåd ledt oss till målet. Det är verkligen en underbar nåd att få vara ett Jesu vittne. Då vi ej kunna för språkets skull tala om vår Frälsare, så är vår innerliga bön den, att genom vår vandel söka upphöja Jesus. — Då vi nu i dagarna firat minnet af Frälsarens ankomst, kunde mitt eget hjärta ej annat än instämma i Marias ord: »Min ande fröjdar sig öfver Gud, *min Frälsare*». Därvid uppsteg en bön: O, att Kina snart kunde säga: »*Min Frälsare*». — »Bedjen och I skolen få». —

Herren har nu ledt mig hit till Yangchow, och känner jag mig lycklig och glad att vara här bland »Herrens tjänarinnor». — Här på hemmet äro inalles 23 systrar, representerande England, Amerika, Australien och Tyskland. Jag är den enda, som representerar Skandinavien. — Tiden är nu upptagen med inlärandet af språket. Vi ha 2 timmars lektioner dagligen för våra lärare. Vår innerliga bön till Herren är, att dessa måtte i sanning börja att tillbedja Jesus, hvilken de hört och läst om. Vore tacksam, om äfven missionsvännerna därhemma ville i bön ihågkomma dessa.

Det gladde så mitt hjärta att vakna på Juldagsmorgonen och höra tonerna af en julsång. Det var tidigt på morgonen, redan kl. 5. Var det en engelsk eller svensk sång månne? Nej, ingendera, en kinesisk julsång, sjungen af flera skolflickor hos en af de kvinnliga missionärerna här. Jag kunde ej hindra, att tårar af glädje kommo i mina ögon. Det lönar sig att tjäna Jesus i Kina. — — En hel skara flickor, som sjunga om Jesus i stället för att tillbedja afgudar, är det ej stort?

Ville nu blott sända en innerlig hälsning med bön om ett välsignelserikt 1909 öfver Kommittén och missionsvännerna därhemma.

I Mästarens tjänst
Hildur Engström.

* * *

Utdrag ur ett bref från *fröken Anna Rosenius.*

Herren ger oss också att ibland få smaka Adventsfröjd. Han kommer till vårt mörker i Kina, och han tänder sitt ljus i hjärtan, som fröjdas öfver frälsningen. Inez sade just nyligen, att sången: »Det finns en port, som öppen står», sjungen af våra kineser, slog emot henne med sådant jubel; ljuset är dock tändt! Men hvad vi längta efter, är att få se det bryta fram i allas deras hjärtan, som vi hafva omkring oss. Skaran är nu större än vanligt, och vi vänta ännu en opiepatient i dessa dagar. Vi hafva således rika tillfällen till sådd.

Jag har på sista tiden sagt till mig själf: det skall ej återvända fåfängt, det dyrbara utsädet, fastän det i vissa fall kan te sig så för våra ögon. Det är ju så rika förhoppningar med att *så*. Utsädet spirar upp under himmelens dagg och regnets välsignelse.

Den sista tiden har varit rik på arbete, svårigheter och fröjder. Under allt är det, som ville Herren lära mig styrkan af att vara svag, på det det att hans kraft må få rum. Han vill lära oss i vår hjälplöshet härute att *ropa*, på det att han må kunna gifva oss svaren, som han har i beredskap åt oss.

I vår tjänst ha vi nu en kvinna från en by i närheten. Inez nämnde om henne i sitt sista bref. Uang-ta-sao är hennes namn. Hon är oss verkligen till stor glädje genom sin lust att komma in i ordet och fatta meningen, såsom hon säger. Det är ju en stor förmån att få möta en sådan längtan.

Uang-ta-sao nitälskar äfven för dem, som äro utanför. I söndags kom hon glädjestrålande och anmälde för

Inez en ny opiepatient från hennes by. Hennes man hade haft honom med sig till gudstjänsten. Denne ville först gå hem och lugna sin mor däröfver att han stannade här. Han hade blifvit varnad för att gå hit. Men när vår Uang-ta-sao fick höra det, sade hon: »Bry dig ej om det, ty då slipper du nog ej hit mer». Hon tänkte kanske på, hvad hon själf haft att slitas med. Mannen stannade och håller nu på att afvänjas från opiekrafvet.

Inez är så glad öfver den mottaglighet för ordet, hon känner bland flickorna i skolan. En afton läste hon upp för dem referat öfver en väckelserörelse i en skola i Shansi, där Anden verkade syndanöd bland skolbarnen. Efter mötets slut på kvällen fick jag höra högljudd gråt och bönerop inifrån skolan. Det var en af flickorna, lilla »Dufvan», som vaknat upp öfver synden i sitt hjärta och lif. Hon har sedan dess varit så förändrad.

Inez ber om sin varma hälsning.

Ännu en gång tack, innerligt tack för förbön, som vi känna verkningarna af härute.

Till missionsvännerna ber jag om min tacksamma hälsning.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Januari månad 1909.

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö.
2.	Sparbössemedel från Malmbäcks mfg gm J. G. O.	42: 78	
3.	Viresjö arbetsförening gm J. G. O.	10: —	
4.	Onämnd, Sala	5: 22	
6.	»En tacksamhetsgärd för erfaren nåd och hugsvalelse»	2,000: —	
7.	J. R.	20: —	
8.	Hakebo mfg, sparbössemedel, gm G. S.	50: —	
9.	O. O., Burön, sparbössemedel gm J. D., Bureå	1: —	
10.	A. O., sparbössemedel, gm J. D., Bureå	5: 88	
11.	J. D., Bureå	4: 30	
12.	L. H. L., Visby	10: —	
13.	E. H., Landskrona	7: 50	
14.	Gm G. W. N., Flisby	25: —	
15.	M. R., Blindskolan, Växiö	10: —	
17.	Onämnd. »Ur Kina-bössan»	10: —	
18.	Sparbössemedel gm H. B., Hofva	43: 50	
19.	H. S., Hedemora	25: —	
20.	A. B., Skellefteå, rabatt på H. S. Ö.	4: 69	
21.	Från en missionsvän i Alby gm M. P.	5: —	
22.	Från Ånge skolbarn gm d:o	6: —	
26.	Från sparbössetömningen i Kyrkan vid Floragatan d. $^{6}/_{1}$ 09, däraf från B. E. kr. 100	595: 16	
27.	Sparbössemedel för 1908 från Tofteryds mfg gm A. G.	150: —	
28.	Sparbössemedel från E. W., Karlstad	45: 05	
29.	Till R. Anderssons underhåll från dito	600: —	
30.	Dito från N. I. kr. 4: 40; E. K., kr. 3: 05; A. G., kr. 5: 25; Onämnd kr. 0: 50 gm A. G., Grönskära, Hagaberg	13: 20	
31.	Sparbössemedel från familjen S., Stockholm	55: 53	
32.	S. P., Norberg	7: —	
34.	A. L., Torstorp, gm J. W. H.	5: —	
35.	E. L, Messelköp, dito, dito	2: —	
36.	Nettobehållningen af en fest i Hållands skolhus gm E. H., Undersåker	72: 94	
37.	E. H., Undersåker	7: 06	
38.	E. M., Herrljunga, rabatt på H. S. Ö.	4: 38	
	Transport	3,843: 19	
	Transport	3,843: 19	
40.	»Till Herrens namns förhärligande i Kina. Ps. 91: 15»	10: —	
41.	Kollekt i K. F. U M., Göteborg	21: 82	
42.	Sparbössemedel från Hvetlanda gm J. E. C.	35: —	
43.	J. J., Falun, rabatt på H. S. Ö.	5: 63	
47.	Samlade 1- & 2-öringar från elevernas vid Fjellstedtska skolan, Uppsala, missionscirkel gm G. N.	1: 91	
48.	Dito från G. Å., Jörn, gm dito	5: —	
49.	Dito från Barnhemsbarn i Nyköping gm G. N.	4: —	
59.	Dito från Familjen G. & M. N., Uppsala	15: 34	
51.	Från missionsvänner i Ljungberg, Åker, gm K. A.	50: —	
52.	Kollekt d. $^{7}/_{1}$ 1909 i Nässjö by gm A. R., Ramsele	8: —	
53.	Sparbössemedel från M. N., Mariestad	9: 09	
54.	Dito från H. M., Helsingfors	4: 31	
55.	E. P., Bjurvalla, gm O. A. O., Östervåla	2: —	
56.	P. E., Göteborg. rabatt på H. S. Ö.	1: 88	
57.	P. G. P., Erikshill, Borås	300: —	
58.	G. G., Motala verkstad	4: 38	
59.	Bankeryds friförsamling gm K. N., Jönköping	50: —	
60.	Sparbössemedel från Medle gm N. J. H.	16: 26	
61.	A. & E R., Sthlm	25: —	
62.	Sparbössemedel från Tärnaby gm H. N.	70: —	
63.	H. S., Uppsala, gm G. N.	25: —	
64.	Sparbössemedel gm P. A., Höreda	17: 55	
65.	Några missionsvänner gm E. E., Jernboås	35: 38	
66.	Risinge ungdomsförbund till Anna Eriksons underhåll gm A. N., Finspong	20: 41	
67.	J. J., Bornholm, gm F. M., Glemmingebro	10: —	
68.	M. P., Göteborg, sparbössemedel	5: —	
69.	K. E. B., Göteborg, rabatt på H. S. Ö.	1: 25	
70.	A. A., Lindesberg	50: —	
71.	Boda mfg gm J. P., Ofvanmyra	25: 50	
72.	Gåfvomedel från Böneryd gm G. H.	29: —	
73.	Sparbössemedel från A. L., Helgesta, gm A. N., Hackvad	7: 64	
74.	Sparbössemedel från A. A., Öja, gm A. N., Hackvad	3: 67	
75.	Sparbössemedel från folkskolebarnen vid kyrkskolan, Hackvad, gm A. N., Hackvad	4: 09	
76.	O. Y, Ölsboda	77: 50	
77.	Kollekt i Fjugesta gm A. L.	10: —	
78.	Dito i Edsberg gm G. W.	24: 83	
79.	Sparbössemedel gm G. W., Edsberg	46: 54	
80.	H. W., Edsberg	20: 33	
81.	Kollekt i Hackvad gm A. N.	17: 12	
82.	Sparbössemedel gm dito	38: 55	
83.	Kollekt i Gropens missionshus gm R. E.	11: 87	
85.	Galtås mfg gm A. J., L:a Galtås	15: —	
86.	Sparbössemedel från Figeholm med omgifn., insaml. af S. A., Engedal, gm B. V.	40: 80	
87.	Från Källunge, Vallstena, gm A. B.	20: —	
88.	H., Ursviken, sparbössemedel, gm A. B., Skellefteå	4: 16	
89.	A. & G. H:s tionde	15: 50	
91.	Från missionsvänner i Hörsta, till Axel Hahnes underhåll gm P. L.	40: —	
92.	Sparbössemedel från några vänner i Elgarås gm H. I.	24: 36	
93.	Kollekt i Askeby d. $^{10}/_{1}$ 09 gm O. Å.	5: —	
94.	Styrsö & Tånge mfg, sparbössemedel för 1908, gm J. C.	111: 10	
95.	»Ett löfte till Herren», K. A., gm S.		
	Transport	5,239: 96	

	Transport	5,239: 96
	E. H., Rogberga	20: —
96.	Ekekulls mfg gm N. P. O., Skede	50: —
97.	Sparbössemedel gm P. P., Vrångö, Styrsö	44: —
98.	Kollekt & sparbössemedel från Kjestads mfg gm M. J.	55: —
99.	St. Mellby syförening gm K. L. J., St. Mellby	25: —
100.	Insaml. i Alingsås gm E. F.	17: 25
101.	Ryds mfg gm A. R., Ryd, Nol	25: —
103.	Sparbössemedel från Österplana mfg gm H. A.	35: —
104.	Ukna mfg gm V. Ö., Dansvik, Storsjö	20: —
105.	N. J., Mörsil, Sällsjön, kr. 5: 50; hans barn N., P. & J. kr. 3: 40; S. 2: 30 gm K. M. A.	11: 20
106.	M. C. gm dito	6: 55
107.	Sparbössemedel från Skellefteå gm A. B.	105: —
108.	J. G., Bureå, gm O. O., Öhrviken	1: —
109.	A. B., Degerön, gm » »	1: —
110.	V. O., Burön, » » »	1: —
111.	Onämnd » » »	1: —
112.	O. L., Karlshamn. »Han skall hafva många till del»	20: —
113.	»Ur bössan» gm B. J., Sigtuna	13: —
114.	A. W. gm dito	2: —
115.	»Tackoffer för återvunnen hälsa» gm M. K., Misterhult	5: —
117.	Sparbössemedel från Nora gm H. D.	60: —
118.	A., Tranås, gm K. B.	5: —
119.	G. O., Hassle, gm J. O.	5: —
120.	Från Tenhults mfg gm K. E. H.	50: —
121.	Sparbössemedel från skolbarnen i Malghultskog gm A. D., Kristdala	5: —
122.	Sparbössemedel från E. P., Binninge	4: 13
123.	Från Lindes missionskrets gm J. E.	82: 66
124.	Från syföreningen i Ekenäs, Växtorps församling: d. 26/8 auktionsmedel kr. 207: —; kaffe m. m. vid auktionen kr. 25: 46; insaml. vid sammankomsterna kr. 46: —; öfverbetalningar kr. 2: 40; gåfva af onämnd, Halltorp, kr. 1: —; insaml. af söndagsskolbarnen i Ekenäs kr. 10: 27; insaml. å pastorsexp. gm P. A. B., Halltorp kr. 5: 80	297: 93
125.	P. A. B., Halltorp, rabatt på H. S. Ö.	4: 69
126.	L. F. H., Strömsdal, Bjurbäck	2: —
127.	Ur en sparbössa vid mötet d. 10/1 i kyrkan vid Floragatan	21: 68
128.	Dito, dito	20: 10
129.	Sparbössemedel från Fullösa mfg till R. Anderssons underhåll gm F. J., Fullösa, Gössäter	46: 66
130.	»De Ungas förbund» i Kullsta, Ragunda, gm K. N.	20: —
131.	Sparbössemedel fr. skolbarnen i Kullsta gm K. N.	17: —
132.	Behållning af en fest i Kullsta skola d. 3/1 09, gm K. N.	10: —
133.	G. C. D., Södertelje	3: 65
134.	R:s missionsask gm A. K., Linköping	5: 21
135.	E. J:s & H. J:s, Ödeshög	60: —
136.	Kontorssparbössa gm E. J., Ödeshög	3: 25
138.	K. & J. B., Tranås	200: —
139.	A. H., Norrköping	1: —
140.	Kinasyföreningen i Hemse gm E. W.	75: —
141.	»Tackoffer»	30: —
142.	En Sködefamiljs sparbössa	25: —
143.	G. E. S., Öfverlännäs, Undrom, rabatt på H. S. Ö.	1: 88
145.	E. G., Skärfsta, Sollefteå, rabatt på H. S. Ö.	4: 69
146.	E. M., Herrljunga	2: —
147.	L. M. F., underhåll till M. Nylin för 1:sta kvart. gm S. R.	300: —
148.	D. 26 jan. 1909	500: —
	Transport	7,561: 49
149.	H. P., Sthlm	25: —
151.	»Blanka pengar & 1-öringar» från O. & H. K., Lund	7: 80
152.	L. O., Solhem, Vånga	20: —
153.	Från en vän i Amerika gm G. G., Uppsala	32: 37
154.	1- & 2-öringar från J. H. » »	1: 25
155.	En sparbössa från M. H. » »	4: 78
156.	» dito » Onämnd » »	4: —
157.	Sparbössemedel från Lanna mfg gm P. A. O.	30: —
158.	Fr. Erstorps missionskrets gm J. W. H.	15: —
159.	Tillägg till försäljningen för S. M. K., Sthlm, d. 2/12 08	30: 35
160.	Sparbössemedel från Skellefteå gm A. B.	16: 80
161.	Dito från en söndagsskola i Skellefteå gm dito	17: 29
162.	C. I. Y.	401: 62
163.	Sparbössemedel från L. U., Sthlm	20: —
164.	A. H. H., Kina, räntemedel	45: —
165.	Samlade 1- & 2-öringar från K. E. gm M. S., Visby	5: —
167.	M. S., Visby, rabatt på H. S. Ö.	2: 81
168.	Sparbössemedel från Kinne-Vedums mfg gm F. G. D	41: 74
169.	»Från sörjande föräldrar» gm F. B.	10: —
170.	Rogberga norra arbetsförening gm J. W., Bogla, Tenhult	50: —
171.	Missionsaskmedel från Tranås & omnejd gm K. B., Tranås	116: 82
		8,459: 12

Särskilda ändamål:

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö.
1.	Insaml. bland skolbarn i Norrköping till Berglings skola gm K. S.	3: 50	
5.	G. S., Sthlm, till inf. arbetare	500: —	
16.	A. K., Linköping, till Uang Fuh-Sengs underhåll	100: —	
23.	I. L., Sthlm, till inf. evangelist	20: —	
24.	Daggryningen i K. M. A. till flickskolan i Honanfu	500: —	
25.	Daggryningen i K. M. A. till flickskolan i Ishï	500: —	
33.	S. J., Luleå, till Kaos underh.	100: —	
39.	Onämnd till bibel- & traktatspridning i Kina	50: —	
44.	Fr. Bäckershofs syförening till Berglings söndagsskolverksamhet gm H. J.	10: —	
45.	Fr. söndagsskolbarnens i Bäckershof sparbössa till dito gm dito	6: 10	
46.	Fr. söndagsskolan i Forssa bruk till dito gm dito	13: 90	
84.	O. Y., Ölsboda, Degerfors, till inf. evangelist	200: —	
90.	Från »Lillan» till Kinabarnen gm E. H., Sthlm	2: 47	
102.	K. F. U. M:s Ynglingaafdeln. i Göteborg för en gosses underhåll 1908 gm K. E. B.	50: —	
116.	M. K., Askaremåla, Misterhult, till evangelisten Chias underhåll	65: —	
137.	Huskvarna söndagsskola till ett barns underhåll gm A. D.	50: —	
144.	E. D., Mariestad, rabatt på H. S. Ö. till arbetet i Honanfu	6: 59	
150.	Till Ma-ken-hsis underhåll	25: —	
166.	Visby femöreförening till Stålhammars för evangelisationsarbetet gm M. S., Visby	22: 80	2,225: 36
		Summa kr. under jan.	10,684: 48

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Jag höjer min röst och ropar till Herren, och han svarar mig från sitt heliga berg.

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, Stockholm, 1909.